

VERSCHEIJNT DES VRIJDAGS
6 MEI 1932 - No. 49

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

IK LUST DIE PAP NIET

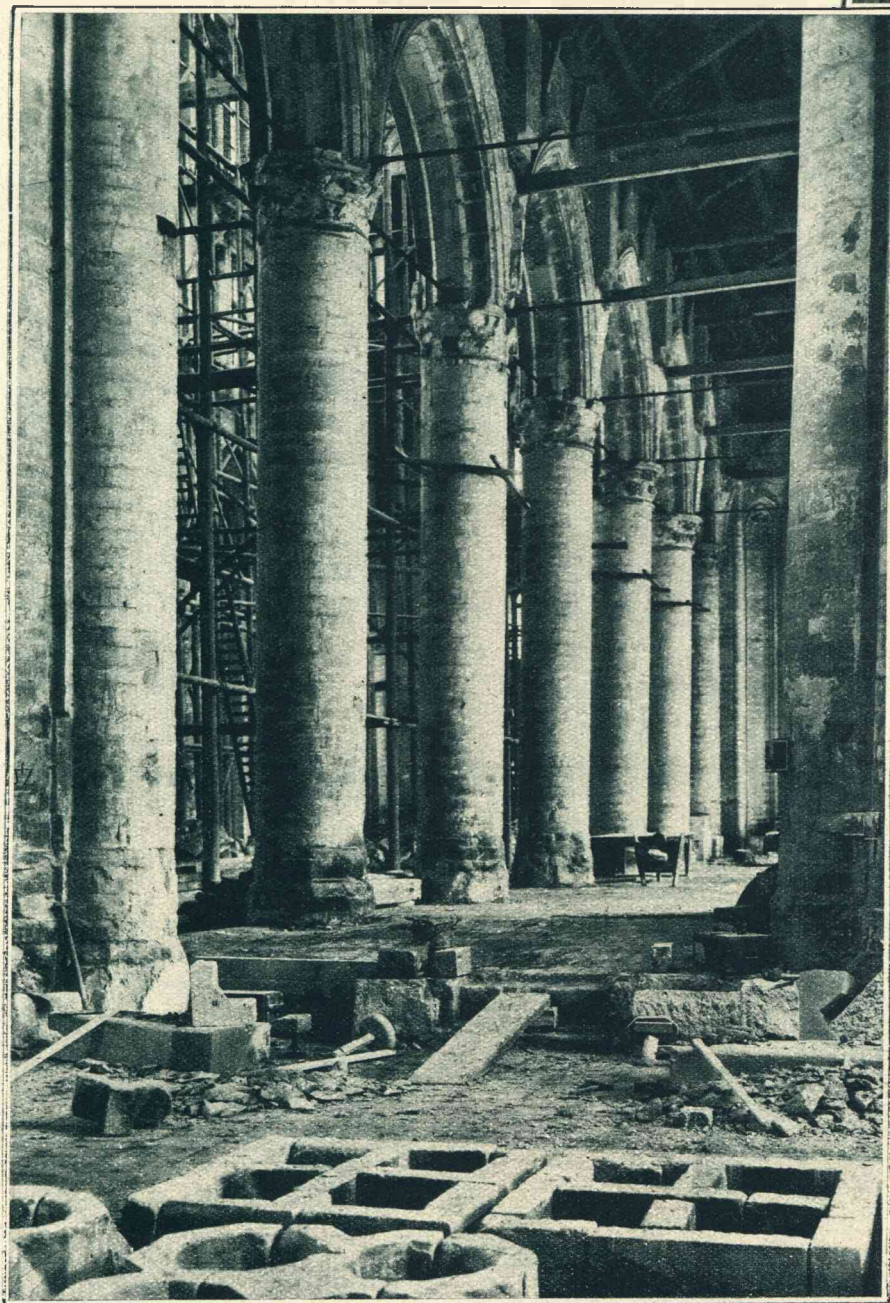

Zeeland bewaart meerdere herinneringen aan den Franschen tijd. Het trommeltje met loten, waaruit het gemeentebestuur van Veere er nog jaarlijks een tiental trekt ter voldoening van een oude oorlogsschuld van Napoleon I.

Een kijkje op het exterieur van de monumentale kerk te Veere, wier eertijds prachtige ramen niet alleen werden vernield, maar op bevel van Napoleon zelfs werden dichtgemetseld zooals op de foto is te zien.

UIT DE Oude Doos

De oude doos bestaat nog wel. Wel waren we van plan, om haar weer tot den volgenden winter op te bergen, met de kachel en de andere dingen, die tegen het voorjaar naar den zolder verhuizen, maar we kwamen nog wat aardige documenten tegen, en die moesten er aan gelooven. En waarom ook niet? Er zullen (helaas) nog dagen van wintersch aspect genoeg komen, voordat de zomer eindelijk in het land is. Zooals men weet, bewaart Zeeland ook meerdere herinneringen aan den Franschen tijd. Daar is de Postweg op Zuid-Beveland, die uit dezen tijd dagteekent. Daar zijn talrijke verzeeuwschte Fransche woorden en liedjes, plaatsnamen ook. De overlevering is op dit punt wel niet erg taai gebleken, maar een en ander leeft toch nog in de herinnering voort. Zoo het bezoek, dat Napoleon in eigen persoon aan Zuid-Beveland bracht, om er verdedigingswerken tegen de Engelsche vloot te inspecteren, bij welke gelegenheid hij aan een Zeeuwsche schoone een bruidsschat en een jaargeld schonk.

En uit dien tijd dagteekenen nog meerdere documenten, die nu vergeeld en wel rusten in de archieven, papieren, die hun waarde hebben verloren, maar die ten tijde van hun ontstaan velen met schrik en zorg voor de toekomst zullen hebben vervuld. Waren daar niet de beruchte oproepen voor de conscriptie, waardoor de sterksten der jonge menschen werden weggesleurd, om voor een vreemden vorst in vreemde landen een hopeloozen strijd te voeren?

Zeker, voor den vorm werden enkele dingen gehandhaafd, om de bewoners met het nieuwe gezag te verzoenen. Zoo bleven b.v. bij decreet van 1806 de oude wapenen en de vlag behouden, maar dat ontnam niet de betekenis aan het feit, dat Holland een wingewest was geworden, dat alle zelfstandigheid verloren had.

Toch waren er ook hier goede dingen. Want een man als Napoleon wordt veelal eenzijdig beoordeeld. Holland dankt ondanks alles veel

Veere bezit naast vele series documenten, die ook elders in musea zijn te vinden, nog pakkende herinneringen aan de vernielzucht der Franschen tijdens de overheersching in de interieurs van de kerk, die Napoleon deed inrichten als kazerne en paardstal. Ondanks vele pogingen, op het einde der vorige eeuw begonnen, om de kerk weer te restaureren, is de door de Franschen geschapen chaos niet meer hersteld.

Een kijkje bij de vestingwerken te Hulst, die reeds zeer oud zijn, maar, waar men bij de laatste werken aan de Dubbele Poort meerdere souvenirs vond van beschietingen en oorlogen tijdens Napoleon en andere vijanden.

aan hem. Goede wegen en tal van organisatorische bepalingen, die ook na zijn val bleven bestaan, hebben hun deugdelijkheid bewezen. Ja, zelfs aan den zoo gehaten „tyran”, zooals hij met voorliefde soms wordt genoemd, danken de meesten van ons hun naam. Heel het instituut van den burgerlijken stand is van hem, om van andere belangrijke nieuwigheden, zooals betreffende wetgeving en rechtspraak, maar te zwijgen. In het jaar 1804 gaf het Fransche hoofdkwartier in Vlissingen een merkwaardige dagorder uit. Er stond in de lezen :

De Zuid-Bevelandsche dracht uit de oude doos konden we nog bewonderen tijdens de installatiefeesten te Kruiningen. Deze dracht dateert ook uit den tijd van het Fransche keizerrijk.

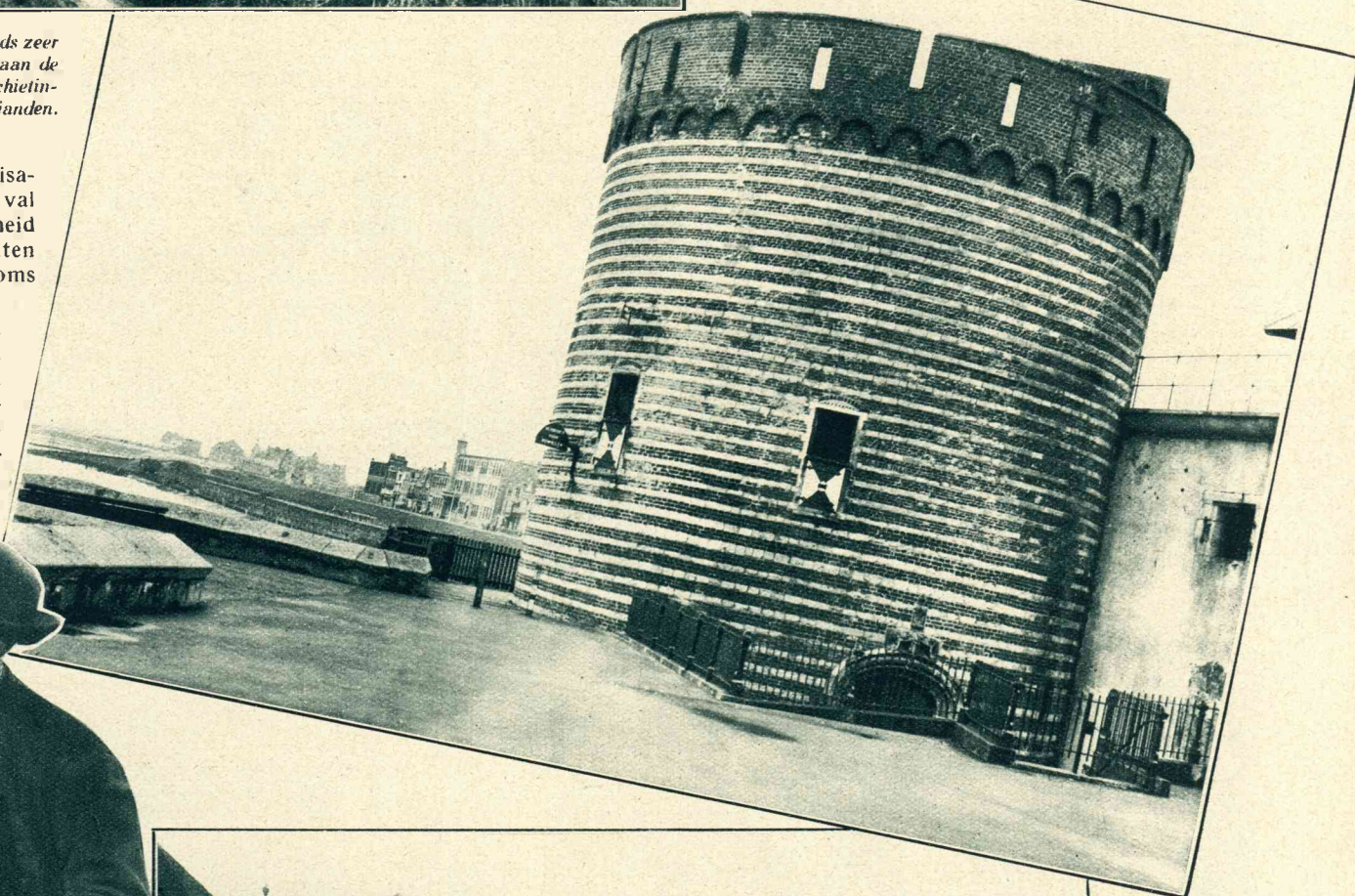
„De Generaal, die en Chef het Camp van Walcheren commandeert, verwittigd bij dezen alle de Fransen, die zig in de Zeeuwsche eilanden ophouden en die zig aan de requisitie of conscriptie onttrokken hebben, dat er bij het Keizerlijk Decreet van den 13 Prairial laatstleden (2 Juni) aan alle onder-officieren en soldaten, wier verlof verstreken is, of die zig in staat van desertie bevinden, amnestie verleend wordt, het zij zij reeds gevonnist of niet gevonnist zijn, mits een ijgelyk hunner verklaard, dat hij over zijn misdrijf berouw heeft en verzoekt zig terstond bij zijn Corps te voegen.

In het jaar 1809 heeft de zaak echter een geheel ander aspect. Dan geven de Engelschen hier hun orders uit.

„Zijne Excellentie Lord Chatham, commandeerende de troepen van Zijne Groot Britannische Majesteit, geïnformeert zijnde, dat zich vele personen permitteeren van het eene Eiland naar het andere te reizen, zonder voorzien te zijn van de noodige Paspoorten, gelast, dat niemand zich onderstaat omme zich van het Eiland, in hetwelk hij woonachtig is, naar elders te begeven, zonder alvorens van den Magistraat een Paspoort te hebben geobtaineert (ontvangen).”

Men ziet het dus: de zoo beminde Zeeuwsche vrijheid was nog niet teruggekregen. Ontelbaar is het aantal ordonnanties, dat in de korte periode van de inlijving werd uitgevaardigd. Ze waren op elk gebied te vinden.

Prettig waren de meeste voor de bewoners van ons land niet. Maar dat neemt niet weg, dat vele van hen orde gebracht hebben in een chaos, die ontstaan was uit verdeeldheid onder de burgerbevolking, zoodat ook deze maatregelen, zooals de meeste dingen, ook hun goede zijde hadden.

Vlissingen dankt naast vele onheilen, ook eenige overfraaiingen aan Napoleon's tijd. Een kijkje rondom de destijds versterkte zeezijden, al dateert de toren als zoodanig al van veel vroeger.

Het dorpje Retranchement, dat nog door de omringende versterkingen wordt herinnerd aan oorlogstijdige en Napoleontische tijden.

Wat is er van hen ge

Norma Talmadge, de bekendste van de gezusters Talmadge, speelde niet meer voor de film nadat zij huwde met directeur Schenk van de United Artists.

Vilma Banky verdween van het doek, nadat haar eerste (en laatste) optreden in een geluidsfilm een échec was geworden.

Florence Vidor heeft de film opgegeven voor haar huwelijk met 'n viool-virtuoos.

Constance Talmadge is evenals haar zusters sinds enkele jaren geen filmster meer.

Mae Murray leeft, na haar afscheid van de film, van de opbrengst van haar huizen in Hollywood.

Vooral in het gekke en vreemde wereldje van camera's en groote lampen komt men niet gemakkelijk omhoog en erg gauw omlaag. Filmactrices die vroeger iedereen kende omdat ze honderd keer per dag gefotografeerd werden, zijn nu totaal vergeten, omdat ze niet meer spelen en omdat hun portret niet meer over de heele wereld gestuurd wordt. Ze zijn niet jong en mooi genoeg meer, ze zijn getrouwd, ze zijn naar tooneel of variété gegaan.... of ze hebben geen „stem". Dat

Rechts boven:
Clara Bow moest van het witte doek verdwijnen als gevolg van 'n groot schandaalproces.

Rita Raldi, die in films met Valentino optrad, leeft thans als een der vele onbekende inwonsters van New York.

Lilian Gish, een der vele sterren die is ondergegaan.

Laura la Plante, vooral bekend door haar optreden in de „Shonboat," heeft zich na de komst van de geluidsfilm in de omgeving van Hollywood teruggetrokken.

laatste vooral heeft voor velen een einde aan haar filmloopbaan gemaakt. Filmsterren als Florence Vidor, Mae Murray, Lilian Gish, de gezusters Talmadge en vele anderen, voor wie enkele jaren geleden nog duizenden voor reclame werden uitgegeven, zijn nu totaal vergeten, omdat de stomme film verdrongen is door de geluidsfilm, en omdat deze prinsessen van het witte doek ongeschikt waren voor de sprekende en zingende film. Hun contract werd niet vernieuwd, en voorzoover zij niet in hun beroemde dagen met een millionair gehuwd waren, moesten zij andere inkomsten

Phyllis Kaver, die in Amerika o.a. met Emil Jannings voor de camera heeft gespeeld, is overgestapt naar het tooneel.

Patsy Ruth Miller, die indertijd ontdekt werd door Buster Keaton, leeft thans als echtgenoot van 'n groot-handelaar in New Orleans.

vorden?

Viola Dana verliet eveneens het film-atelier na haar huwelijk; zij trouwde met een tenniskampioen.

May McAvoy, een vroegere ster van Warner Bros, heeft het rumoer van de filmstad verruild voor een rustig huis bij Santa Monica, waar zij thans onbekend leeft.

zoeken, wanneer ze tenminste niet zoo verstandig geweest waren om een behoorlijk kapitaaltje van hun groot honorarium over te sparen. Op een goeden dag, toen de uitvinding der apparaten voor de geluidsfilm in de studio's was doorgedrongen, werden de sterren geïnviteerd een paar zinnestjes te zeggen voor de microfoon, een onschuldig, klein, vierkant kistje, dat echter zoo onschuldig niet was, of het maakte een einde aan filmroem en hoog honorarium. De grootheden van de filmmaatschappijen luisterden later naar de stem, die voor dat kistje geklonken had, en als het geluid zwak was of 'n beetje heesch, of niet melodieus en aangenaam genoeg, kreeg de filmster en de speler de boodschap, dat hun contract niet vernieuwd kon worden in verband met de voortschrijdende techniek, de eischen van het publiek, enz.

Natuurlijk is het niet zoo bij allen gegaan. Sommigen hebben vrijwillig afscheid van het witte doek genomen wegens huwelijk of iets anders, maar voor velen van de vroeger beroemde sterren is toch de komst van de geluidsfilm de genadeslag geweest.

Andere schoonheden, die behalve mooi haar en lieve oogen en keurige voetjes ook een geschikte stem hadden, volgden hen op als heerscheressen van de studio en de bioscoopzaal.

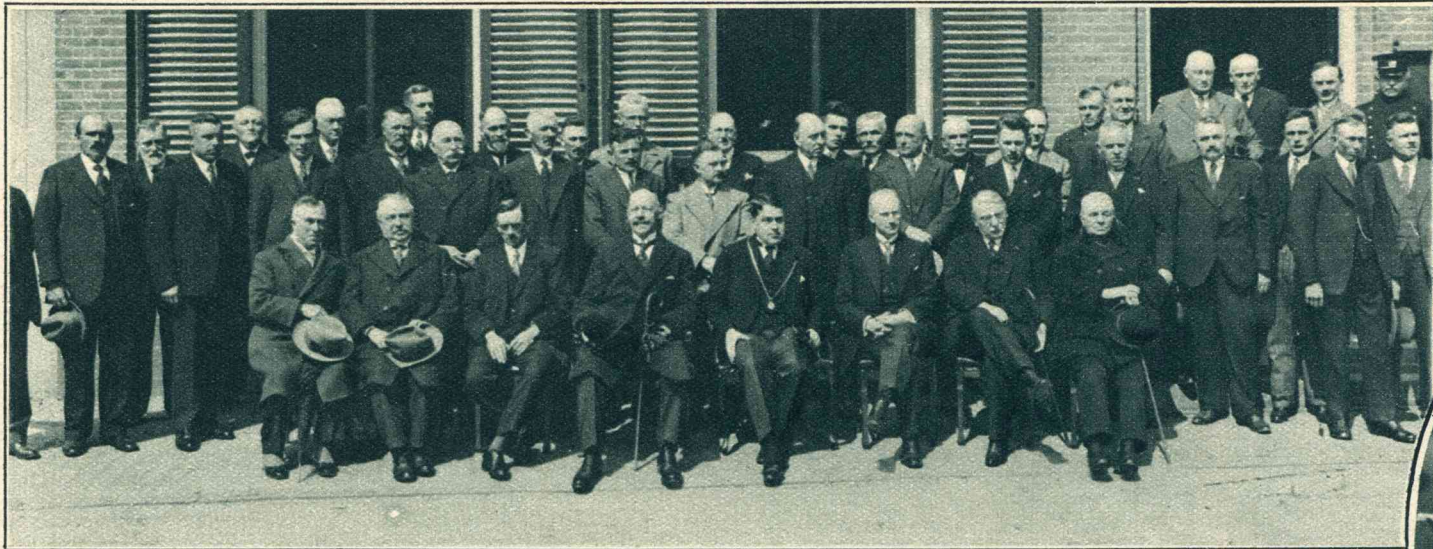
Esther Ralston is van de filmstudio naar 't variété-theater gegaan, toen haar contract in Hollywood niet werd verlengd.

Jobyna Ralston, de vroegere partnerin van Harold Lloyd, heeft niet meer voor de film gespeeld sinds haar huwelijk met haar collega Rich. Arlen.

Gloria Swanson (op deze foto met haar vierden echtgenoot, Michael Farmer) treedt ook niet meer zoo op den voorgrond als vroeger.

Te Haamstede werd op Maandag 25 April officieel geopend de nieuwe Lagere Tuinbouwschool, waarbij naast vele bekende en vooruitstrevende tuiniers uit Schouwen, ook verschillende autoriteiten aanwezig waren. Na de ontvangst ten Raadhuijze poseerde het illustre gezelschap voor ons.

De burgemeester van Haamstede jhr. Roëll, verwelkomt de aanwezigen in een der lokalen van de nieuwe school.

De heer A. Olyslager, gemeentebode te Axel, gaat zijn dienst na ongeveer 45 dienstjaren aldaar om gezondheidsredenen verlaten. Met den heer Olyslager verduijnt meer zoo'n fiere Zeeuw van het officieele tooneel.

Wegverbetering onder Nieuwvliet. De oude weg Nieuwvliet—Groede wordt verbreed en opnieuw bestraat.

Zeeuwsch Nieuws

Bie ons op 't durp

'k Bin d'eele achtermiddag in de weere 'ewist. D'r kwam een vint nae de stier kieke, en me kosten 't mae nie seens worre. Nee, dā's noe toch ok gin werk ok, vuuf stuvers de kilo, en dan te dienken, dā'k 'um vlee jaer voe meer 'ekocht è. Mae wā zā je d'r an doe? Verkoape mō je, of je wil of nie.

En 't is mie 't eele bedrief zō. A je dat noe tegen personen uut de stad zeit, dan zegge ulder: Bie julder is 't ok nooit goed, wan je klaege altied, en dā's waer, in den goeien tied klaegt een boer ok vees te vee, Mae zō ā 't noe is, zō è'k 'et van m'n leven nie 'ezie, dā kan 'k je wē vertelle. Pier, m'n zeun, die 't bedrief doet, leit toch elke weke dertig gulden toe, je kan 't gloave of nie, maer ik zegge je dan toch, dā't waer is.

Je zā noe wē zegge, over dien Pier è'k noe nog nooit g'oore, mae dā zā'k je dan wē's gauw zegge. Pier en ik bin jaeren in de ruzie 'ewist. Oe dat dā noe precies zit, zā'k je misschien laeter wē's vertelle, mae d'r bin van die fermieljekwesties, die kā je beter voe j'n eige 'ouwe, dā begriep je.

Afijn, toen 't zō slecht begos te gae, ā 'k er toch mee te doen, wan 't is toch gin kwaeie joengen, glad nie, en toen bin ik er dan mae wee is nae toe 'egae. Alles in stilte, wan je mō begriep, mien vrouwe en 'umsen, dat aer nie te best, en dat draegt t'r ok ā toe bie.

Afijn, mae de joengen was toch zō blieje, dā'k wee op de stee wou komme, en toen 'k t'r eenmael 'ewist was, toen kwam ik er elke dag, dā spreekt.

Mie de vrouwe was 't netuurlijk wee dunneren, mae op zukke punten lae Pier nie mie z'n eige leuren.

Vrouwe, è'k 'ezied, je mag noe 'ier in 'uus zō'n bitje de baes speulen, dat raek mien nie, mae ā't over de guus gaet, dan 'ei jie je d'r buten te 'ouwen. O mae, zee ze, mae ik bedanke d'r dan toch voe, om mie die meid mie m'n voeten onder èen taefel te steken.

Ik zegge: Jie doe mae wā jie nie laete kan, en varder gin woord mee.

Ja, dat ā je misschien nie achter Pier van 't Hof 'ezocht, mae je zie wē, ā ze m'n te nae komme, dan is Pier glad nie makkelijk. En 't mō nie ok, ā't een stik vleesch van j'n bloed-verwanten angaet.

En zō bin 'k dan wee een bitje an 't werk, mae 't is nog nie vee weer.

Eest al die droagte, en sjuust ā m'n 't nie noadig è'wee nattig'eid.

Afijn, noe is 't wee een bitje beter, en 'k zā mae's nae 't blokken gae kieke, wan de jonge Pier is nae stad, mie een paer verkes.

'k E'ezied, je gee ze mae voe wā je d'r voe kriege kan, wan 't goed is toch niks waerd, en kommende weke is 't wee slechter. Je mot er anders nie over dienke, dā' een zwaer verreke mae een vuufendertig gulden opbriengt.

En in stad is 't vleesch anders nog diere 'enogt. Dā bin van die diengen, dae stae je veur. Kwa, 'k schee d'r uut, ā 'k an al die beroerdig'eid dienke, kan 'k wē 'ard jule. 't Beste is mae om te werken. Nie dat dā noe zō plezierig is voe 't oagenblik, o mae! Den domenee zee van de weke: J'ei toch je zelfde erbeidsvreugde, en 't is waer, 't werk bluif eender, mae ā je toch nie alleinig voe niks werkt, mae nog elke weke toeleit, dan is t'r toch nie vee mee an.

PIER VAN 'T HOF

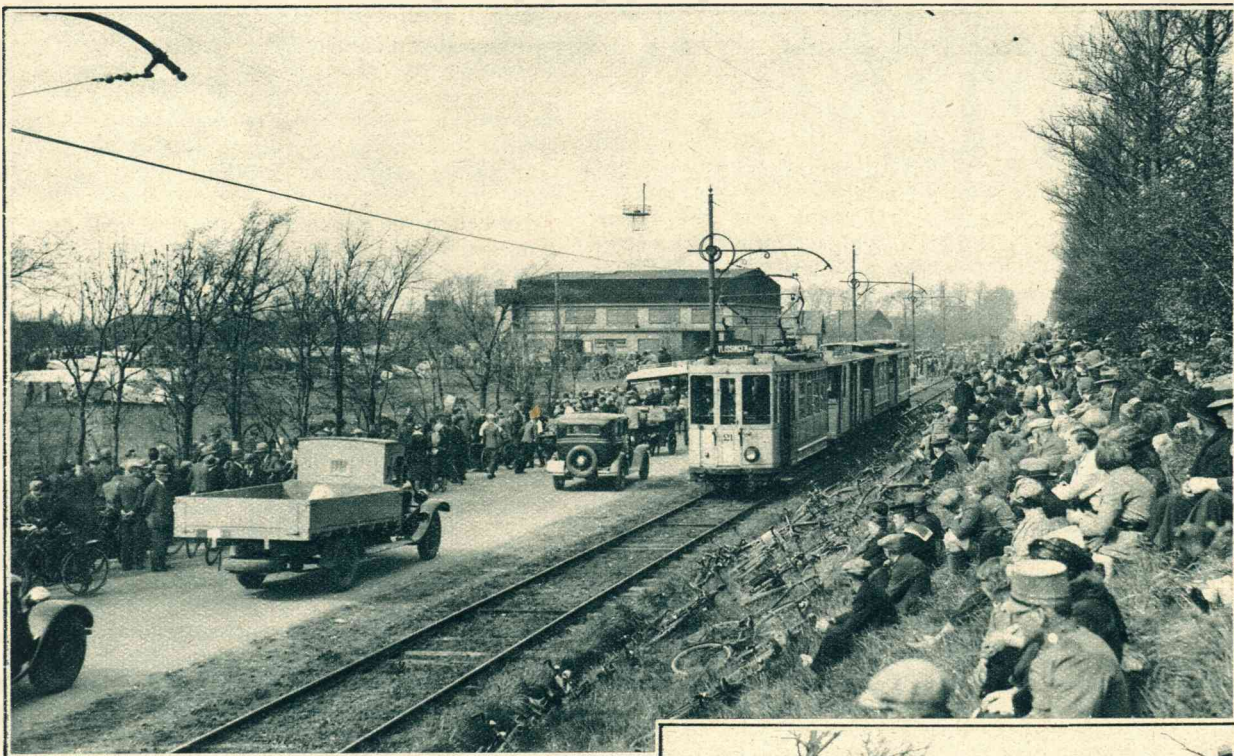

Na de installatie te Kruiningen, heeft op Zaterdag 70 April ook de installatie van burgemeester de Mulplaats gehad te Hansveert. De officieele ontvangst had plaats in de school, waarbij we deze foto maakten.

Bij gelegenheid van het burgemeestersfeest te Hansveert gaf de gemaastiekver. „Volharding” uit Goes een uitvoering.

Een der fraai versierde straten te Hansveert tijdens het burgemeestersfeest

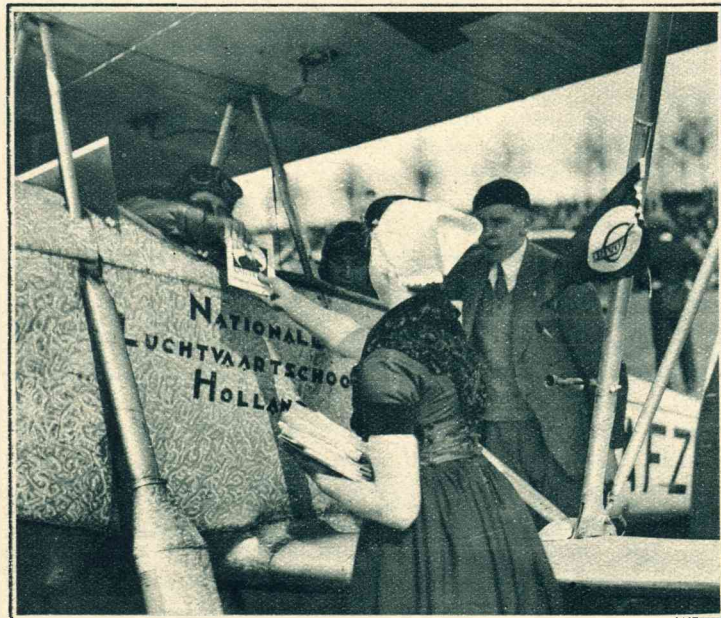
Als voorproef van de officieele opening van het vliegveld Vlissingen als landingsstation der K.L.M.-lijn Rotterdam-Haamstede-Vlissingen, welke op 2 Mei wordt geopend, hebben een 20-tal vliegtuigen een bezoek aan het vliegveld gebracht bij de rondvlucht door Nederland op Zaterdag 30 April. Foto van de gezellige drukte bij het vliegveld.

Een zitje op den dijk.

Het binnenkomen der vliegtuigen.

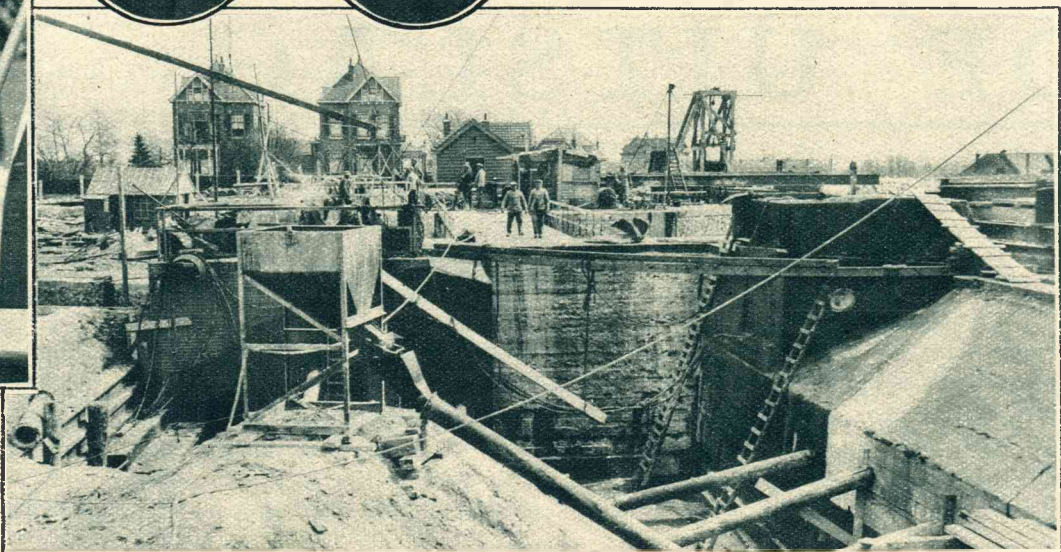
Walchersche meisjes bieden den aankomenden vliegers namens V.F.V. een gids aan.

De sluizen van het Zuid-Bevelandsche kanaal te Hansweert ondergaan een belangrijke vernieuwing.

Medrouw van Alphen komt als eerste aviatrice binnen.

Het echtpaar Drevers te Goes mocht de vorige week onder hartelijke belangstelling zijn diamanten huwelijksfeest vieren.

Geen Koffie meer!

Dreischor's ongelooflijk vroede
vaad'ren kwamen bij elkaar;
B. en W. wrongen de handen,
en de raad, aan 't klappertanden,
sloeg de handen in het haar.
Eind'lijk sprak de burgervader:
Vrienden, wij zijn hier bijeen
om de paden der bezuin'ging
zeer eendrachtig te betreen.
Onze kas vertoont, o rampspeed,
een verschrikkelijk tekort,
en na weken van studeeren,
weet ik, waar 't bij ons aan schort.
Wij, wij allen zijn zwaar schuldig
aan de koffiedrinkerij,
die tot steun moest zijn bij 't denken
over heil der burgerij.
Hoeveel kopjes zwarte koffie
schonk ons het gemeenebest
om de hoofden waaksch te houden
bij gesprekken over nest,
werkeloosheid, aanbesteding,
der gemeente wel en wee.
Dat toch kon alleen de koffie,
daarmee gingen wij in zee.
Maar de tijden vragen offers,
't dierbaarste wordt ons ontrukkt,
't algemeen belang eischt, dat ge
onder 't juk gewillig bukt.
Weg de koffie, op een droogje
valt nu ieder raadsbesluit...

Hier werd het verdriet te hevig,
en de vaad'ren snikten 't mit...

B. P.

ALTHEA'S HUWELIJK

DOOR

EFFIE ADELAIDE ROWLANDS

De nieuwste uitgave in de roman-serie der Nederlandsche bibliotheek welke onder bovenstaanden titel gaat verschijnen is een boek dat uitmunt door fijne karakterteekening der hoofdpersonen. Scherp worden de tegenover elkander geplaatste figuren uitgebeeld, terwijl de beschrijving van menig moment uit dit prachtboek gelden mag als een schitterend staaltje van romankunst. Wie nog niet geproefteerd heeft van de uitsluitend voor onze abonnees bedoelde premie, zal na aanschaffing en kennismaking van dezen roman zich stellig als geregelde afnemer dezer boeken opgeven. En de tienduizenden trouwe lezers onzer H.B.-boeken behoeven we eigenlijk niets meer te zeggen dan dat dit nieuwe premieboek een product is van Effie Adelaide Rowlands, de beroemde schrijfster van „Het huisje in den zonneshijn” en „De zwerfeling.” We beweren immers niets te veel als we aannemen dat de herinnering aan deze schitterende boeken nog steeds even levendig is bij al diegenen die ze destijds lazen. Voor hen, die er nog niet van op de hoogte zijn, herhalen we hier, dat de boeken der Nederlandsche Bibliotheek als premie voor onze abonnees verkrijgbaar zijn tegen de uiterst geringe vergoeding van slechts 17½ cent, voor een ingenaaid exemplaar en 70 cent in luxe-prachtband. Franco toezending per post volgt na ontvangst van postwissel, groot resp. 22½ of 80 cent.

Onze bezorgers of agenten zijn verplicht U deze boeken aan te bieden. Zoo dit eventueel niet geschiedt, verzoeken wij U hiervan aan ons kantoor mededeeling te willen doen; desbetreffende portokosten worden door ons gaarne vergoed.

We laten hier een fragment volgen uit dit nieuwste premieboek :

Charles Branville had Dorinda Kelham voor het eerst gezien, toen zij met haar beide handen vol met wilde bloemen aan den weg zat, en van het eerste oogenblik af had hij de bekoring ondergaan van den magnetischen invloed, welke er van deze vreemdelinge uitstraalde. In de dagen, die daarop volgden, had hij maar één verlangen gekend, namelijk haar onbewust te kunnen gadeslaan, als zij over de velden wandelde, een in deze omgeving niet passende, maar niettemin hoogst betooverende persoonlijkheid in haar zomerjapon.

Vanaf den dag, dat zij hem had aangesproken — een schijnbaar heel toevallige vraag naar den weg — scheen de man als herboren. Nimmer te voren had hij in zijn leven een wezen ontmoet als zij. Haar te beschrijven zou hem onmogelijk geweest zijn.

* * *

Dien eersten dag waren zij elkaar voorbijgelopen, maar daarna scheen het, alsof hun paden elkander bij voortduring moesten kruisen, en het leven begon voor Charles Branville een heel nieuwe betekenis te krijgen. Als van een nieuwe, levenwekkende gedachte beziel, verrichtte hij elken dag zijn werk, elk uur

hakend naar het oogenblik, dat hij met zijn nieuwe

vriendin door de bosschen zou dwalen of hier of daar op een afgelegen plekje aan haar voeten zou zitten, waar hij haar onder het muzikale accompagnement van het beekje dingen zou zeggen, waarvan hij vroeger zelfs niet had durven droomen en welke hij voor geen geld ter wereld ooit aan anderen zou hebben geopenbaard. Zij scheen de macht te bezitten van zijn hart al de folteringen te verwijderen, die het zoolang gekweld hadden, en al de hoop en de levensvreugde te doen herleven, die er zoolang in begraven hadden gelegen. Zijn sombere, gemelijke manier van doen was als bij tooverslag verdwenen. Als hij in het gezelschap van Dorinda was, werd hij, wat hij vroeger altijd geweest was, de jonge en knap-uitziende man van voorheen, welgemanierd, welopgevoed en aantrekkelijk, een man, die echter openlijk opbiechtte, dat hij van nu af aan geen grootere ambitie in zijn leven kende, dan haar slaaf te mogen zijn.

Voor hem was het de natuurlijkste zaak ter wereld, dat hij zijn hart aan haar voeten zou leggen, maar de vraag was, of zij zich bukken zou om dat hart op te rapen ! In werkelijkheid wist hij niets anders van haar, dan dat zij voor een tijdje naar het landelijke was getrokken om herstel harer gezondheid te zoeken. Heel vaag klonk in haar gesprekken vaak iets door van zorgen en een eenzaam leven, maar als hij bij haar was, weken al de andere gewone besommeringen van het dagelijksche leven voor de betoovering van haar glimlach, haar lieve, zachte stem, haar zuchten en haar kinderlijke opgewektheid.

* * *

Zoo leefden zij een tijdlang gelukkig naast elkaar voort, tot hij zich op zekeren dag niet langer meer beheerschen kon en haar in zijn armen nam, waarna hij haar hartstochtelijk kuste. Zij had geen poging gedaan hem van zich af te stooten. Integendeel, een oogenblik had zij met gesloten oogen in volledige overgave in zijn sterke armen gerust ; toen had zij zich echter met rustig en beheerscht gebaar uit zijn armen losgemaakt en op een pas afstands had zij hem een oogenblik gadeslagen. Haar gelaat was zeer bleek geweest, maar er had een merkwaardig licht in haar oogen geschitterd ; doch toen hij haar voor een tweede maal omhelzen wilde, had zij afwerend haar hand uitgestoken en het hoofd geschud.

„Charles, wij moeten ons gezond verstand gebruiken,” had zij gezegd.

Maar de banden van het moordende zwijgen waren eindelijk verbroken geweest. Een golf van welsprekendheid was uit zijn hart gevloeid. In het gras gezeten had zij met bleke wangen en neergeslagen oogen naar hem zitten luisteren en de lijnen om haar mond waren iets vaster geworden. In al zijn fiere mannelijkheid was hij eensklaps voor haar opgerezen en hij was de situatie volkomen meester gebleven. Een lichte siddering had haar bevangen, toen zij had toegeluis-

terd, terwijl hij de naaste toekomst voor haar afschilderde. De slaaf had zijn dienaarschap op dat oogenblik geheel van zich afgeworpen ! Niettegenstaande zijn havelooze kleding had zij toen voor het eerst opgemerkt, hoe mannelijk, hoe knap hij was en hoe sterk hij er uitzag. Ondanks het bewustzijn van haar eigen macht was zij toch een beetje bang voor hem geweest, maar zij was zoo verstandig om toe te luisteren, zonder een woord van protest te laten hooren.

Heel duidelijk en kort had hij alles voor haar uiteengezet. Zij zouden onmiddellijk trouwen. Het landhuis Rainfield zou van den grond af aan opgeknapt worden en zou mooi worden opgetuigd, als zijn middelen zulks ook maar eenigszins veroorloofden.

„Het heeft mij nooit iets kunnen schelen, wat er van mij gewerd sinds den dood van mijn vader, tot het oogenblik dat jij in mijn leven kwam. Toen kreeg dat leven eerst weer waarde voor mij ! Met afschuw blik ik nu terug op al de fouten, welke ik gemaakt heb. Maar in de toekomst zul je je niet over mij behoeven te schamen, Dorinda. Ik zal zorgen, dat ik je geheel waardig word.” — En daarop verzekerde hij haar, dat hij onmiddellijk stappen zou doen om alles zoo spoedig mogelijk voor elkaar te brengen.

Zijn stiefmoeder en haar kinderen zouden het landgoed onmiddellijk verlaten, naar hij verklaarde. Zij waren al veel te lang daar geweest. Hij zou geen dag verliezen en hun zulks heden nog zeggen. Maar op dit oogenblik vond Dorinda Kelham haar spraak terug. Zij stond op en legde haar hand op zijn lippen.

„Neen, neen !” zei zij. „Je moet niets zeggen. Dit moet ons geheim blijven. Je moet weggaan en mij meenemen. De wereld is vol van mooie plekjes en ik kan niet anders dan te midden van zonneshijn leven. Op een goeden dag zullen wij naar Rainfield terugkeeren, maar nu op dit oogenblik zou ik daar met geen mogelijkheid kunnen wonen. Binnenkort is het hier herfst en dan komt de winter.” Zij huiverde. „Je moet mij naar een plek brengen, waar het nooit winter is,” vervolgde zij. En toen hij haar daarop opnieuw in zijn armen nam en haar nogmaals kuste, fluisterde zij hem in, wat zij van hem verlangde.

Den volgenden avond zouden zij samen vertrekken. Hij zou haar met een auto op een bepaalde plaats opwachten, op een afgesproken uur. Zij zouden vluchten, als de maan hoog aan den hemel stond, en niemand mocht iets weten, voor zij vertrokken waren !

* * *

Toen maakte zij zich uit zijn omhelzing los en als in een droom stond hij haar na te staren, toen zij tusschen de boomen verdween. Zij had haar zakdoek laten vallen en hij raapte hem op en bracht hem aan zijn lippen. Dit was iets van haar wezen ; hij straalde iets uit van de wonderlijke sfeer, welke haar steeds omringde en haar tot een levende bloem maakte.

Met geen mogelijkheid zou hij hebben kunnen zeggen, hoe hij het overige gedeelte van den dag had doorgebracht. Hij was als een man, die dronken is van geluk ; niettemin zorgde hij er voor, dat zelfs haar geringste wensch werd uitgevoerd. En zoodoende ging hij weer naar zijn werk en daarna weer terug naar zijn huis, terwijl hoofd en hart hem duizelden van het nieuwe geluk, dat zoo plotseling over hem gekomen was.

17½
cent

DE UITSLAG

VAN DE PRIJSVRAAG UIT HET PREMIEBOEK
„DE ERFGENAME VAN DEN GRAAF”

Het is ons een genoegen hierbij wederom, ingevolge het verzoek van de administratie der Nederlandsche Bibliotheek, den uitslag te kunnen publiceeren van de prijsvraag uit „De erfgename van den graaf”. Het gevraagde woord is „VREDESPALEIS” ; het is gevormd uit de beginletters der woorden : *viool, raaf, eend, dak, eikel, sok, paddestoei, arm, lantaarn, eekhoorn, inktpot en sleutel*. Bij loting werden de uitgeloofde prijzen als volgt toegelot : aan mevrouw C. Zonneveld, Jurriaan Kokstraat 76, Scheveningen de hoofdprijs zijnde een eiken boekenrek met kastje. De twintig geldprijzen ad f 2.50 vielen ten deel aan de dames en heeren : H. Jansen, Westkanaaldijk 8a, Maarssen ; R. van Zanten-Klaassen, Wollega ; H. A. F. van Hoof, Wandelweg 97, Wormerveer ; G. L. van Drimmelen-Donker, St. Oeden-

rode a 495 ; H. de Vos, Camstraburen 49a, Leeuwarden ; C. J. Schot, Dalemestraat 48, Tholen, (Zld.) ; L. Uitenbosch, Parallelstraat 60, Terwinse, (L.) ; L. J. Dijt, Koogerstraat 13, Den Burg, Texel ; L. Monos, Oosteinde 21, Amsterdam ; Betsy Boelhouwer, Korte Kamperstraat 18, Zwolle ; J. Lapidoth, Min. Nelissenstraat 44, Breda ; W. Luyenburg, Floralaan 19, Hilversum ; A. Veenstra, Grindweg 54, Winschoten ; L. H. Peninx, Wilhelminaplein 28, Gorinchem ; J. Tiethof, Grootestraat 26, Oldenzaal ; D. Pruis, Daalscheweg 256, Nijmegen ; Doudart de la Grée, Willibrordusstraat 16, Utrecht ; Wolters-van Lent, Mathenesserweg 76, Rotterdam ; J. A. M. Peters, Hoogstraat 49, Deventer en C. de Putter, Oudeweg I. 35, Axel, (Zld.)

IN HET DONKER

DOOR F. JACKSON

No. 1

HOOFDSTUK I — UIT DE DUISTERNIS

Seymour Philips schoof op zijn stoel heen en weer en trommelde met zijn slanke vingers ongeduldig op de leuning.

Hij had het gevoel, alsof hij daar reeds jaren, neen, eeuwenlang zat. In werkelijkheid waren het nog slechts vijf dagen geweest. Maar het was zulk een volkomen andere levenswijze geworden dan hij gewend was, en het was zoo plotseling in zijn werk gegaan.

Om te beginnen, hij kon niet werken. Hij kon zelfs niet lezen en niet eten, als zijn huisknecht er niet was om hem te voeren als een kind, hij kon zich niet kleden, hij kon niet naar buiten gaan.

Hij kon zich nauwelijks door zijn kamer bewegen zonder gevaar. En het ergste kwelde hem de ondoordringbare, zwarte duisternis, eentonig, vervelend en somber!

Want geen enkel lichtstraaltje, geen flauw lichtschijntje drong heen door het dichte verband, dat om zijn oogen sloot.

En toen hij daar zoo zat, kon hij zich niet voorstellen, dat hij het de drie lange weken zou kunnen volhouden, die zijn dokter hem had voorgeschreven. Naar zijn meening zou geen enkel mensch daartoe in staat zijn.

En toch, wat zat er anders voor hem op? Het was hem meer dan duidelijk aan zijn verstand gebracht, dat hij zijn gezichtsvermogen voor altijd zou verliezen, als hij het ook maar één keer waagde, zijn oogen aan het licht bloot te stellen.

Voor altijd blind zijn!

Die gedachte alleen deed hem reeds rillen. Dan zou hij zijn leven lang zoo hulpeloos, zoo afhankelijk, in zoo zwarte duisternis moeten doorbrengen! Dat was immers iets ondenkbaars! Hij huiverde en zette de gedachte aan die mogelijkheid met alle kracht van zich af.

De huisknecht zat nog altijd uit het avondblad voor te lezen. Zijn stem klonk heesch en onzeker en was onaangenaam om te hooren en hij had reeds alle berichten van maar eenige belangrĳkheid voorgelezen. Maar hij was een trouw en gewillig man. Hij deed altijd nauwkeurig wat hem gezegd werd. En nu hem eenmaal gezegd was, dat hij de krant voor moest lezen, bleef hij doorlezen, totdat hem gezegd zou worden, dat het genoeg was.

„Ja, Giddings, nu is het wel mooi! Schei er in hemelsnaam mee uit!”

Giddings bleef midden in een zin steken, vouwde de krant zorgvuldig op.

Aan het geritsel van het papier en het schuiven van den stoel wist Philips, wat de man uitvoerde.

„Goed meneer,” zei Giddings geduldig, „kan ik soms nog iets voor u doen, meneer?”

„Hoe laat is het?”

„Kwart over achten, meneer,” zei Giddings, naar de groote staande klok in den hoek kijkend.

„Kwart over achten!” gromde Philips, „nog pas kwart over achten? En het lijkt me, alsof ik al uren geleden gegeten heb... uren geleden!”

„Misschien kon u wel weer eens probeeren om wat te rooken,” opperde Giddings min of meer aarzeland.

„Je weet toch ook wel, dat ik niet eens zien kan, of mijn pijp nog brandt?” brulde Philips geprikkeld. „Als het zoo nog lang moet doorgaan, bega ik nog een ongeluk!”

„Ja meneer, ik begrijp heel goed, hoe u uzelf voelen moet,” zei Giddings. „Het is te begrijpen, dat u uit uw humeur bent. Ik ben lang genoeg bij u in betrekking om dat te weten, meneer.”

Philips zweeg een poosje. Giddings ging van den eenen voet op den anderen staan en wachtte geduldig.

„Giddings,” zei Philips langzaam, „ik heb mijn leven totaal verknoeid.”

„Kom, meneer, dat is nou onzin,” meende Giddings.

„Toch is het zoo,” hield Philips grimmig vol. „Nu ik hier zoo alleen in donker moet zitten, ben ik dat eerst goed gaan begrijpen. Weet je wel, hoe oud ik ben, Giddings?”

„Met uw verjaardag wordt u vijf en dertig, meneer,” zei Giddings.

„Precies,” antwoordde Philips, „vijf... en... dertig! En ik zit hier in donker... doodalleen op de wereld... heelemaal van jou afhankelijk. Giddings! Ja, ik heb wel heel wat bezoek gehad. Maar dat komt en gaat. Ik ben zelf ook wel op bezoek gegaan bij andere lui, die ziek waren. Maar den meesten tijd zit ik toch maar moederziel met jou alleen! Heb jij er wel eens over nagedacht, Giddings, hoe heel anders het voor me zijn zou, als ik getrouwd was?”

Tot eenig antwoord slaakte Giddings een diepen zucht.

„Dan zou ik hier iemand hebben zitten, die aardig en geduldig was en die met me praatte en me vertelde, dat ik geduld moest hebben... en... en... nou ja, nog heel wat meer ook!”

„In tijden zooals nu is een vrouw een echte troost, meneer,” stemde Giddings wijsgeerig toe. „Maar als het verband er weer af mag, dan zult u toch wel in uw schik zijn, dat u nog vrij man bent, meneer. Hoe dikwijls hebt u niet tegen me gezegd, meneer: „Wie heeft er nu iets tegen, als ik 's nachts doorwerk? Ik ben heelemaal mijn eigen baas”? Of: „Zeg Giddings, wie maakt er zich nou eigenlijk druk om, of ik mijn eten al koud laat worden of te laat aan tafel kom?” Of: „Niemand beklaagt zich er immers over, of ik uitga of thuis blijf en niemand zal er zich een steek van aantrekken, als ik het op dit oogenblik

in mijn hoofd kreeg om mijn koffers te pakken en naar Egypte of Kaap de Goede Hoop te gaan.”

„Ja,” beaamde Philips, „dat soort dingen heb ik wel eens gezegd.”

„Als ik zoo eens mag zeggen, hoe ik erover denk, meneer, dan zou ik zoo zeggen, dat het allemaal z'n voor- en z'n nadeel heeft, meneer. Het zou het mooiste wel zijn, als je ze bij je hebben kon, wanneer het je goed uitkomt en ze op kon bergen, als ze je in den weg zaten. Maar ja, dat gaat nu eenmaal niet.”

„Nee, dat zal wel,” zei Philips grimmig, „jij houdt er heel anarchistische ideeën op na, Giddings. Zou jij dan vrouwen willen hebben, die men net als een paraplu weg kon zetten, als men ze niet noodig had? Dat kun je feitelijk alleen met een... wacht, daar breng je me op een idee, Giddings... een ziekenverpleegster!... Ja, dat is nog zoo'n kwaad idee niet! Geef me de telefoon eens aan!”

„Jawel, meneer!” zei Giddings verrast, „maar u wilt toch zeker geen vrouwelijke verpl...”

„Hou je mond man, en luister!” riep Philips uit, terwijl hij den hoorn van het toestel tegen zijn oor drukte, en een nummer opriep.

„Belt u dokter Burnham op, meneer?” waagde Giddings te vragen.

„Krek zoo!” zei Philips luisterend.

„Hallo? Ja? Met dokter Burnham? Is dokter Burnham even te spreken? Ja?... Met Burnham zelf?”

„Ja,” antwoordde Burnham met zijn zware stem aan het andere einde van de lijn, „met wien spreek ik?”

„Met Seymour Philips! Dien naam kent u toch zeker wel?”

Burnham begon te lachen. Hij had Philips die week dag aan dag bezocht. En ze waren bovendien oude bekenden van jaren her.

„Zoo... met Seymour Philips, den schrijver?” vroeg Burnham lachend, „met onzen meest gelezen novellist?”

„Juist zoo,” antwoordde Philips, „u zult u wel herinneren, dat u vijf dagen geleden bij me geweest bent en een verband om mijn oogen gelegd hebt met de vermaning, dat ik geen straaltje licht mocht zien op gevaar af anders blind te worden? Weet u dat nog?”

„Ja, heel goed,” antwoordde Burnham, „en wat is er nou aan de hand?”

„Hebt u ooit wel eens vijf dagen achtereen in denzelfden stoel gezeten met een verband over uw oogen heen? En zonder iets te kunnen uitvoeren?”

„Nee, dat heb ik nog nooit gedaan,” antwoordde Burnham, „maar ik zou het met alle plezier eens doen, als jij er een middeltje op weet, om me uit mijn al te drukke praktijk terug te trekken. Ik geloof, dat die rust me verbazend veel goed zou doen.”

„Och, daar gaat het nu niet over,” zei Philips, „ik verveel me dood en ben ongeduldig en geprikkeld. Ik heb Giddings doodop gemaakt. Hij heeft zijn uiterste best gedaan, om me op alle mogelijke en onmogelijke manieren bezig te houden. Ken jij niet een of andere aardige, gezellige, jonge verpleegster in je wijk?”

„Een verpleegster? Wat moet jij voor den drommel met een verpleegster uitvoeren?” vroeg Burnham verbaasd.

„Ze moet me te eten geven. Ik moet als een klein kind gevoerd worden en ik zou het op hoogen prijs stellen door een sierlijk handje gevoerd te worden. En ik heb iemand noodig om me voor te lezen en ik zou graag een mooie welluidende stem hooren. En ik moet op straat geleid worden en ik leun liever op een aardig meisje. Voor dergelijke diensten heb ik een verpleegster noodig. Maar denk er wel om, ze moet aardig en gezellig en knap zijn. Ze kan zooveel salaris krijgen als ze wil.”

Dokter Burnham dacht blijkbaar enkele oogenblikken na.

„Ik zal eens zien, wat ik voor je doen kan,” zei hij ten slotte.

„Het is nu even over achten,” zei Philips, „ik zal de jonge dame tegen negen uur verwachten... op z'n laatst om half tien.”

„Vanavond nog?” vroeg Burnham verbluft.

„Ja, natuurlijk, vanavond,” antwoordde Philips. „Dacht je soms, dat ik haar tegen volgend jaar noodig had?”

„Nou, verwacht de jonge dame dan maar,” antwoordde Burnham, „als je dan zoo erg om haar verlegen zit, dan zul je haar binnen het uur hebben.”

„Uitstekend!” riep Philips. En hij belde af.

Giddings hing den hoorn weer op het toestel.

„Nou,” zei Philips lachend, „heb je het gehoord?”

„Jawel, mijnheer,” antwoordde Giddings.

„Hoor eens, Giddings,” vervolgde Philips, „nou moet jij me een teken geven, als ze komt, of ze aardig is of niet.”

„Hoe moet ik dat doen, meneer?” vroeg Giddings gedwee.

Philips dacht een oogenblik na.

„Als ze niet knap en aardig is,” zei hij, „dan laat je de deur open, wanneer je haar hier binnen laat. Als ze aardig is, doe de deur dan zoo hard dicht, dat ik het net nog hooren kan. Als ze heel aardig is, smijt de deur dan dicht. Aan het lawaai, dat je met de deur maakt, moet ik kunnen beoordeelen hoe knap ze is, begrepen?”

Philips genoot van zijn eigen slimheid, terwijl Giddings een half uur besteedde om de kamer op te ruimen en keurig in orde te brengen en zijns meesters uiterlijk te verzorgen.

„Heb je het nu goed begrepen?”

„Ja meneer, uitstekend.”

Op hetzelfde oogenblik werd er zachtjes, bijna schuchter aan de bel getrokken.

„Nu al?” zei Philips, „dat kan bijna niet! Welnee! Dat moet iemand anders zijn! Burnham kan onmogelijk in zoo'n kort tijdje het ware meisje gevonden hebben.”

Giddings was intusschen bij de voordeur gekomen en deed die open. Philips hoorde een zachte stem bedeesd vragen: „Woont mijnheer Seymour Philips hier?” Het was een heel innemende stem. Maar hij wist bij ondervinding, dat hij daar niet al te veel op vertrouwen moest. Hij durfde nauwelijks hopen, dat ze knap en aardig zou zijn.

Giddings kwam met de bezoeker de kamer binnen. Dat hoorde hij aan het geritsel van de japon. Hij spande zijn ooren in. Als de deur nu ten minste maar hoorbaar dicht ging, al was het ook nog zoo zacht.

„Miss Larrimore, sir,” diende Giddings op grimmigen, schorren toon aan en toen... sloeg de deur met een geweldigen slag dicht. De heele kamer dreunde ervan.

HOOFDSTUK II. — GEHEIMZINNIG.

Miss Larrimore overwon haar eerste bedeesdheid, toen ze Philips rechtop in zijn stoel zag zitten met het hoofd achterover en de handen om de leuningen geklemd. Bezorgd liep ze snel naar hem toe.

„Het was de deur maar, die dichtsloeg,” zei ze, „u hoeft er niet van te schrikken, heusch niet.”

Hij keerde zich op het geluid van haar stem naar haar toe en zei: „Dank u! Als het donker is, dan schrikt men van een of ander geluid gewoonlijk veel meer dan noodig is, niet waar? Ik heb me wel eens doodgeschrokken van een flapperend gordijn midden in den nacht.”

Hij glimlachte.

„Zoudt u niet gaan zitten?” vroeg hij vriendelijk.

„Ja, graag... dank u.”

„En waar zit u nu?”

„In den grooten leunstoel, die tegenover den uwen staat, vlak bij u.”

Hij zweeg even en zei dan:

„Er moet hier ergens een voetenbankje zijn, voor het geval die stoel wat hoog voor u mocht zijn. Ik ben nog al lang en houd daarom van hooge stoelen.”

„Ik heb het bankje al,” antwoordde ze met een zacht lachje, „ik ben nog al klein en heb het dus hard noodig.”

„U bent eigenlijk de eerste persoon, die ik ontmoet heb, nadat ze me hier hebben opgesloten,” zei hij met zekere nieuwsgierigheid, „u kunt u niet voorstellen, hoe vreemd het wel is. U bent zooiets van een Stem zonder meer voor me, miss Larrimore.”

„Het heeft wel iets weg van de oude Grieksche treurspelen,” zei ze. „Een Stem doet zich hooren, zeggend...”

Philips vroeg zich af, wat het wel voor een verpleegster zijn mocht, die Burnham hem gestuurd had.

„Ik veronderstel,” begon hij, als tastend, „dat dokter Burnham u heeft meegedeeld, wat hier het geval is... en wat u hier zooal te doen zult hebben?”

„Ja, heel in het kort ten minste... Ik moet u bezig houden en amuseeren ten minste voor zoover me dat lukt... Ik heb zooiets nog nooit te voren bij de hand gehad, ziet u?”

„Dokter Burnham heeft het dan nog al vrij onhandig ingekleed,” zei Philips. „Ik heb gezelschap noodig, dat is alles. U moet niet het gevoel hebben, dat u uzelf alle mogelijke moeite geven moet om het mij gezellig of aangenaam te maken. Ik zat hier zoo doodalleen met niemand dan mijn huisknecht om mee te praten, ziet u?... en dat begon een beetje op mijn zenuwen te werken. Ik heb u slechts noodgedwongen laten komen. En ik moet eigenlijk eerlijk zeggen, dat ik mezelf met het geval meer dan verlegen voel en...”

„Kom, dat is onzin. Waarom?”

Het leek hem, of haar stem dichter bij hem klonk, alsof ze zich naar hem toe gebogen had.

„Och, mijn das zou bijvoorbeeld scheef kunnen zitten,” zei hij.

„Dat is toch niet het geval.”

„En ik kan mijn haar niet zelf borstelen. Het zit geloof ik heel anders dan ik het gewoonlijk zelf doe.”

„Het zit heel netjes. Ik geloof, dat u erg ijdel bent.”

„Dat zou iedereen in mijn geval zijn. Laat u zelf uw haar maar eens door een ander opmaken en laat een ander u aankleeden... dan wed ik, dat u ook het gevoel krijgt, alsof u uzelf niet meer bent. Hoe weet ik, of mijn das en broek bij elkaar passen? Hoe weet ik, dat ik niet een blauwe en een grijze sok aan heb? Hoe weet ik, dat mijn schoenen bij elkaar passen? Hoe kan ik weten, of ik misschien geen gekken zwarten veeg over mijn wang heb?”

Ze lachte hartelijk.

„Maar u hebt heusch niets van dat alles!” verzekerde ze hem vrolijk. „Ik heb er nooit eenig idee van gehad, dat mijn oogen me van zoo groot nut waren! Ik heb ze heel mijn leven lang verschrikkelijk misbruikt. Ik heb in treinen en andere hobbende voertuigen bij slecht licht zitten lezen. Ik heb nachten lang bij electrisch licht zitten schrijven, ofschoon ik het net zoo goed bij daglicht had kunnen doen.”

„Dus is het waar, dat u 's nachts werkt en overdag slaapt?” vroeg ze belangstellend.

„Ja-a... Hoe dat zoo?”

„Och, dat heb ik eens over u gelezen. Doet u het om niet door anderen gestoord te worden? En om een goed excuus te hebben, om niet op visite en zoo te hoeven gaan?”

„Zoo half en half,” gaf hij toe.

„En is het waar, dat er nog nooit een portret van u afgedrukt is en dat heel weinig mensen u van gezicht kennen?”

„Ja, dat kan wel. Ik heb er een hekel aan, als ze over mijn verhaaltjes drukte maken.”

„Oh!...” zei ze teleurgesteld, „en ik had nog wel net willen zeggen, dat ik er nooit een van oversla!”

Hij lachte. „Heusch niet?”

„Heusch niet. Feitelijk bent u sedert jaren mijn lievelings-schrijver geweest, mijnheer Philips. Ik moet tot mijn schande bekennen, dat ik heel veel tijd heb zitten verdoemen over de vraag, wat u toch wel voor iemand was en hoe u er wel uit zag.”

„Daar heb je het nu al,” antwoordde hij op somberen toon; „alweer een bewonderaarster weg!”

„Weg?”

„Ja, natuurlijk. De glans der geheimzinnigheid is nu verdwenen. U hebt me gezien en ik ben jammer genoeg een heel gewoon mensch! Nu zullen mijn verhaaltjes niet langer zulk een betoovering voor u hebben.”

„Integendeel. Ik denk, dat ik ze, nu ik u eenmaal gezien heb, met veel meer belangstelling lezen zal. Ik kijk nu uit naar kleine persoonlijke trekjes. Ik zal uzelf nu beter uit uw verhaal kunnen herkennen.”

„Heusch? Enkel omdat u me nu even gezien hebt?”

„Neen,” antwoordde ze langzaam, „maar wel... door wat ik zoo... langzamerhand... van u zal leeren kennen. Ik ben hier immers voor twee weken aangenomen, is het zoo niet?”

„Ja, dat is zoo.”

„En mijn diensturen?”

„Die zullen niet meevallen. Van 's morgens negen tot tien uur 's avonds.”

„Maar toch zeker vrij voor lunch en diner? Twee keer een uur?”

„Geen denken aan! Er wordt hier bij mij voor u gedekt.”

„Op die manier hang ik u binnenkort de keel uit!” zei ze waar-schuwend.

„In twee weken al?” protesteerde hij ongeloovig.

„In twee dagen!”

„U maakt uzelf meer dan noodig zwart,” zei hij lachend. „Ik waag het er in elk geval graag op.”

„Mij best,” antwoordde ze met een zuchtje, „als u er dan bepaald op staat. Dan kom ik hier dus morgenochtend om negen uur bij u in dienst.”

Waar zou die koekoek toch zijn?

Bij de zuilengang van het St. Pietersplein te Rome

„Ja, best,” zei hij zonder eenige aarzeling, „maar u gaat nu toch niet zoo dadelijk weer weg? Hoe laat is het ongeveer? Ja... daar op die klok in den hoek.” Hij hoorde haar in de aangegeven richting gaan.

„Kwart voor negenen,” antwoordde ze en opeens kwam er een heel andere klank in haar stem, iets van verwondering en opgetogenheid, toen ze eraan toe voegde: „wat zijn dat een prachtige dingen hier!”

„In dat kastje daar?” vroeg hij met belangstelling.

„Ja.”

„O... dat is mijn verzameling,” zei hij, „antieke juweelen en cameeën en oud porcelein en zoo. Allerlei snuisterijen, die ik zoo hier en daar heb opgepikt. Vindt u ze mooi?”

„Of ik!” antwoordde ze verrukt, „ik hoop ze mettertijd nog wel eens nauwkeuriger te bekijken. En wat hebt u hier een heerlijke kamers! U kunt u gewoonweg niet voorstellen, hoe kostelijk ik het vinden zal, hier twee weken te mogen zijn.” Ze was teruggekomen en stond nu dicht bij hem. Dat kon hij aan haar stem hooren.

„En u kunt u niet voorstellen, hoe heerlijk ik het zal vinden, u hier bij me te hebben,” antwoordde hij haar.

„Dank u... en... Goedenavond!”

„Goedenavond!” zei Philips, zijn hand uitstekend. Zij legde de hare er heel eventjes in.

„En nu bent u niet meer alleen een Stem,” zei hij met een zekere voldoening. „Nu bent u een Stem en een Hand.”

Ze begon te lachen en haar lachje klonk hem heel prettig en muzikaal in de ooren. Het was diep en heel zacht.

„Als u even wilt schellen,” zei hij, „dan zal Giddings u uitlaten.” Hij hoorde haar de deur opendoen. Eenige oogenblikken later ging hij op zijn gemak in zijn stoel zitten en belde. De oude huisknecht kwam dadelijk binnen.

„Ja, meneer?” zei hij, de kamer inkomend, „u hebt immers gescheld, meneer?”

„Natuurlijk,” zei Philips kortaf, „waarom heb je in hemelsnaam die deur zoo hard dichtgegooid?”

„Dat had u toch gezegd, meneer,” zei Giddings. „U had gezegd, dat ik door het dichtdoen van de deur moest aangeven of de jonge dame aantrekkelijk was of niet en hoe aantrekkelijk...”

„Maar ik heb je toch niet gevraagd, om het huis zoowat af te breken?”

„U zei, dat ik moest laten merken, hoe aardig ze was, meneer.”

Philips haalde diep en tevreden adem.

„Wou je ermee zeggen, dat ze bijzonder aardig was?” vroeg hij.

„Het knapste meisje, dat ik van m'n leven nog ooit gezien heb, meneer,” zei Giddings vol overtuiging. „Geen enkele uitgezonderd. En we hebben samen toch nog al wat van de wereld gezien, meneer.”

Philips boog zich van pret voorover in zijn stoel.

„Durf je dat op je eerewoord verklaren?”

„Op m'n woord, meneer.”

„Hoe zag ze eruit?” vroeg Philips nieuwsgierig, „blond of donker?”

„Geen van beide, meneer. Niet zwart en niet heel blond. Zoo'n middenkleur, zou ik zoo zeggen, meneer.”

„Bruin haar dus?” vroeg Philips.

„Hm... ja... zooiets van...”

„Weet je dan niet, of het bruin was of iets anders?”

„Ja, ziet u, meneer... Ik heb er zoo bijzonder niet op gelet, maar dat moet het wel geweest zijn... Het was in elk geval niet rood of zwart, of lichtblond.”

„En haar oogen? Wat hadden die voor kleur?”

„Dat zou ik niet precies kunnen zeggen, meneer.”

„Waar hebben jouw oogen dan wel gezeten?” vroeg Philips verbaasd. „Je schijnt niet meer van haar af te weten dan ikzelf!”

„Ik kon haar toch niet strak gaan aankijken, meneer?” zei Giddings. „Er was anders heusch wel reden toe.”

Op dat oogenblik werd er hard aan de bel getrokken en Giddings verliet de kamer om open te gaan doen, blij, dat hij van het verhoor afkwam.

„Wie nou weer?” vroeg Philips zich af, terwijl hij scherp toeluisterde. Voor den tweeden keer hoorde hij dien avond de deur opengaan en een vrouwenstem vragen:

„Woont mijnheer Philips hier?”

Ditmaal klonk de stem alles behalve zacht of bedeesd. Het was een kalme, vaste, zakelijke stem.

Schouderophalend wierp Philips zich weer achterover in zijn stoel. Een oogenblik later kwam Giddings aandienen:

„Miss Baker, Sir... van dokter Burnham.”

Philips maakte een afwerende beweging.

„Maar Giddings, je had toch wel kunnen zeggen, dat de vacature al vervuld is?”

„Al vervuld?” herhaalde miss Baker, „en dokter Burnham heeft me aangenomen! Hij heeft me uw geval tot in de kleinste bijzonderheden uitgelegd, mijnheer. Ik begrijp er niets van!”

„Wel, de andere jonge dame, die hij me gestuurd heeft, kwam me heel geschikt voor en ik ben met haar overeengekomen, dat ze voor me zorgen zou. Ik wist niet, dat dokter Burnham er meer dan een sturen zou.”

„Dat wist ik al evenmin,” zei miss Baker, „en ik denk, dat er een vergissing in het spel is. Mag ik den dokter even opbellen?”

„Natuurlijk,” antwoordde Philips.

(Wordt voortgezet)

ZOO WOONDEN ZIJ

Ziehier de huisbewaarders, die dit vertrek van César Franck, den genialen orgelcomponist, schoonhielden.

Een hoek van de kamer, die door Richard Wagner (rue de Provence) werd bevoond. Op zijn piano, waaraan hij de „Meistersinger” componeerde, ligt thans een stapel gramfoonplaten.

Nadat de tijdgenooten van den kunstenaar hem het bestaan ondraaglijk hadden gemaakt door verachtende miskennis, of door 'n welwillendheid, welke niet anders dan als een hoon kon worden opgevat, maakt het dankbare nageslacht — voor zoover het althans geen kans ziet, den arbeid van de enkele waarlijk grooten dezer aarde commercieel uit te buiten — zich meester van de anecdotes, welke in hun levens vervlochten zijn. Er is iets van schennis in deze jacht naar kleine bijzonderheden; want degenen, die haar ondernemen, worden niet gedreven door gevoelens van vereering, maar veeleer door een nieuwsgierigheid, die even onaangenaam als minderwaardig is. Sommige menschen besteden er een aanmerkelijk deel van hun leven aan, om na te snuffelen met wie de schilder Zoo en Zoo getrouwd was, en wanneer, en hoe oud, en hoe het meisje er uitzag, en wie haar vader en moeder waren enz. En als ze dit hebben achterhaald, voelen deze lieden zich geroepen om het te pas en vooral te onpas te vertellen aan iedereen, die het maar hooren wil en aan ieder, wien het niets schelen kan. Ergens in Duitschland staan de pantoffels van Schiller onder

„Voeten vegen” was de eerste waarschuwing die luitenant Napoleon Bonaparte te zien kreeg, als hij naar zijn kamer ging.

een glazen stomp en er bestaan boekdeelen over de vrouwen, die Beethoven vereerd heeft in zijn leven, maar dat neemt niet weg, dat men veronderstellen kan, dat deze kunstenaars op andere wijze beter geëerd zouden kunnen worden dan door het „uitstallen” van hun particuliere levensomstandigheden.

En het is niet alleen de nagedachtenis der artisten, die dit lot treft. Met die van staatslieden, denkers, uitvinders, zeehelden, is het evenzoo. Is er een schitterende naam onder de zon, dan kan men er zeker van zijn, dat hij niet zoo blinkend is, of de „bijzonderhedenjagers” slagen er in, hem te verduisteren. Is dat gelukt, dan volgt het onvermijdelijke straatbordje, men onthult temidden van daverende fanfares een gedenksteen in een gevel, of een gedenkbank in een park, of men maakt van het woonhuis van den beroemden doode een museumje.

Zoo talloos als de menschen zijn, die een onevenredig vurige belangstelling hebben voor de futiliteiten, die ook beteekenis hadden in het bestaan der grooten, zoo weinig in getal zijn zij, die met ontzag naderen tot alles, wat aan dezulken herinnert. Laat ons hopen, dat gij, lezer, tot die weinigen behoort.

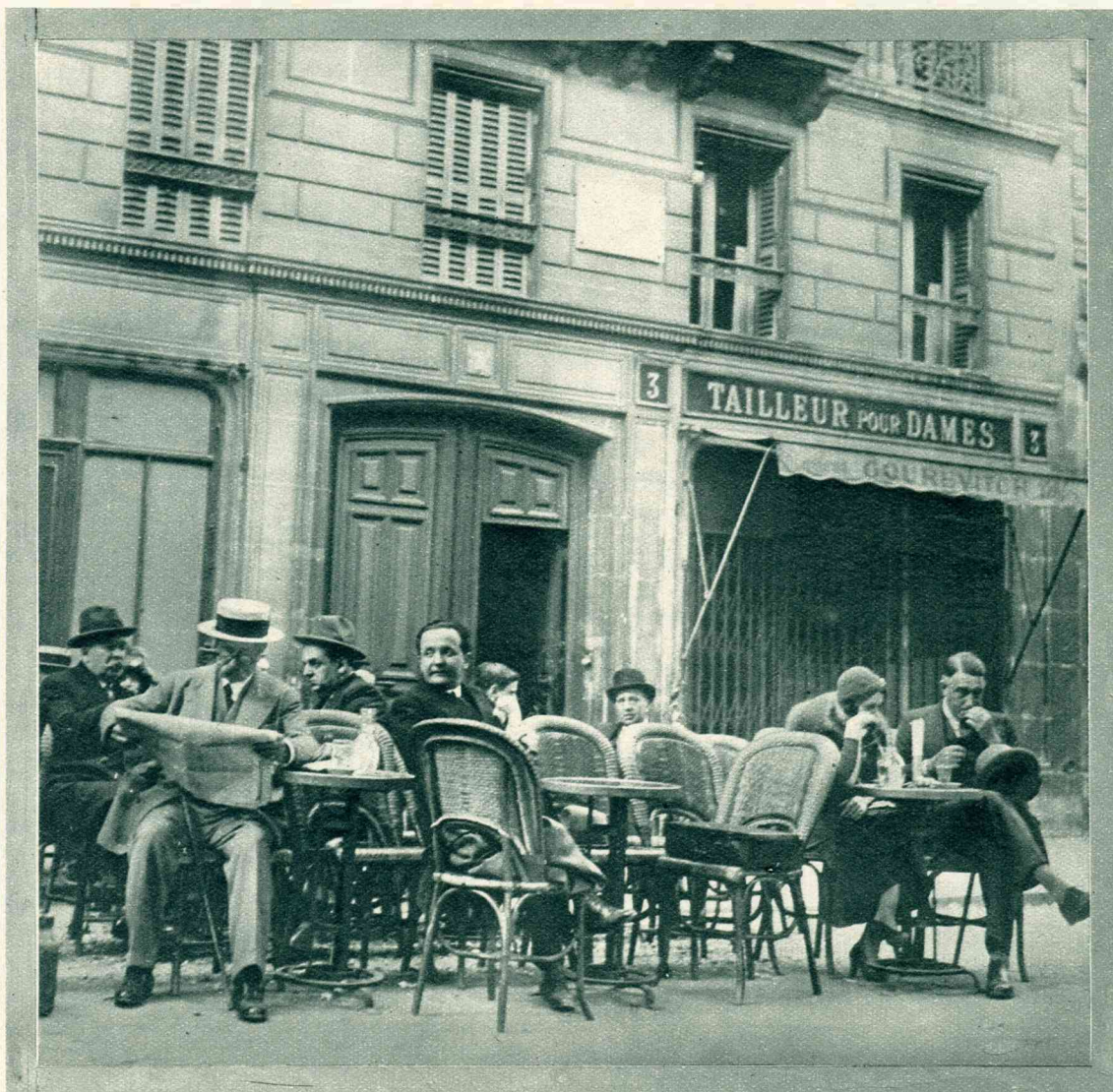
Indien dat dan zoo is, dan zult ge met gemengde gevoelens de foto's bezien, bij dit artikeltje gereproduceerd en wellicht met verbazing kennis nemen van de bijbehorende onderschriften.

In dit „Grand Hotel” woonde Richard Wagner ten tijde dat hij de „Meistersinger” componeerde.

Het zijn de woningen van hen, die men koningen der gedachte zou kunnen noemen. Hier woonden zij en hoe groot hun welstand was, kunt ge gemakkelijk afleiden uit deze plaatjes. Zie de treden, kaal en afgesleten, die de gewelddenaar der negentiende eeuw, keizer Napoleon I, beklom in zijn luitenantstijd. Zij voerden naar een dakkamertje, vanwaar men uitzicht had over de Seine en de beide stadsdeelen van Parijs, die deze rivier doorsnijdt; zie de besmeurde muren, waartusschen de teedere spotter Heinrich Heine gewerkt en geleden heeft; merk op, dat de woning van een Victor Hugo, den man, die met zijn vlammend woord een heele natie te begeisteren vermocht, zich in niets onderscheidt van de miljoenen andere, die er in de Fransche hoofdstad zijn; en let op het duistere binnenplaatsje, waarop August Strindberg, de Zweedsche schrijver, die een der zeldzamen was, die het verval van zijn eeuw tot den grond wist te peilen, uitzag.

Zoo woonden zij; als heremieten tusschen de menigte. In deze kamers moesten zij menige grootsche gedachte onvoltooid en onuitgesproken laten; en het vertrek werd de tombe van menig stout ideaal. Maar het was ook tusschen deze vier wanden, dat zij hun verbeeldingen in notenschrift in kleuren, in woorden, aan het witte papier vóór hen toevertrouwden. Wellicht hebben zij, schijnbaar doelloos, urenleng voor deze vensters gestaan, maar inmiddels de kansen, die het leven hun bood, een voor een afgewogen; zeer waarschijnlijk hebben zij in deze vertrekken hun droomen van grootheid, macht, erkenning, gedroomd.

Den eenzamen bezoeker doorloopt een huivering.

Een café-terras strekt zich uit voor de woning, waar Heine stierf.

Van hoe weinigen kan de arbeid den storm der eeuwen trotseeren. Wat blijft er tenslotte ook van de grootheid der allergrootsten over?

Aan de toeristen wordt het woonhuis van Victor Hugo, thans museum, getoond.

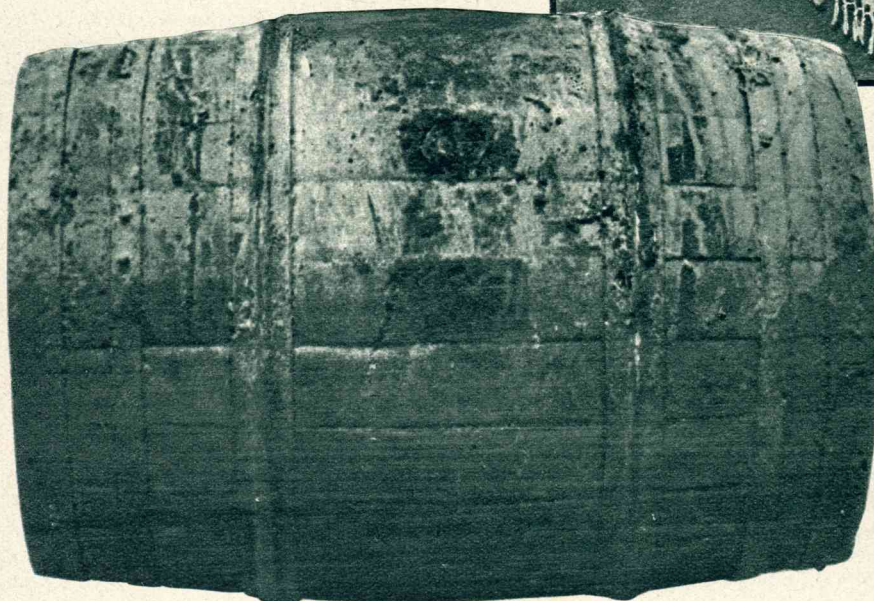
Het ledikant, waarin de toekomstige keizer der Fransen sliep. Het betreffende huis te Parijs is onlangs, daar het een verkeersobstakel was, afgebroken.

In dezen toestand verkeert de kamer van den Duitschen dichter Heinrich Heine, die vaak te Parijs verbleef.

De allereenvoudigste woning, die wel denkbaar is, verkoos zich de Grieksche wijsgeer Diogenes. Hij was met een ton tevreden.

Onthouden wij haar althans onze hulde niet. Is het, tenslotte, niet merkwaardig, zooals deze foto's bewijzen, dat er weinig groote kunstenaars zijn geweest in de laatste twee eeuwen, die niet in Parijs hebben geleefd — ook al waren zij niet geboortig uit het Fransche volk? Is dat geen bewijs, dat ook voor hen het bekende gezegde op blijkt te gaan: „Ieder mensch heeft twee vaderlanden: het zijne en Frankrijk”?

Toen Edgar Wyllard zijn graad had gehaald te Oxford, kwam hij naar Huize Jesselton terug als erfgenaam van sir Boulton Wyllard. Edgar was vierentwintig, knapenschrander; sir Boulton was vijfenzeventig, rijk en machtig.

Den eersten avond reeds begon de oom te spreken over de toekomst van den jongen man — wou hij in de politiek, in de diplomatie of bij de rechterlijke macht?

„Ik wou op 't tooneel,” zei Edgar.

„Op 't tooneel?” riep sir Boulton uit. „Je bedoelt toch niet als beroepstoonneelspeler?”

„Ja, dat bedoel ik, oom.”

„Dan ben je gek!” riep sir Boulton.

Edgar bloosde, maar beheerschte zich.

„Ik ben volkomen normaal,” zei hij vriendelijk. „Zooals u weet, was mijn moeder ook op 't tooneel voor ze trouwde. Ik denk, dat ik mijn talent van haar heb.”

„Talent!” smaalde sir Boulton. „Da's grappig.” Toen keek hij zijn neef aan en werd ernstiger. „Hoor eens jongen,” zei hij, „we moeten elkaar goed begrijpen. Je moeder was een charmante en goede vrouw — maar talent had ze niet. Ze was blij, dat ze van de planken afkwam. Je zou wel dwaas zijn, als je er op waagde.”

Edgar Wyllard echter was niet van zijn besluit af te brengen, en sir Boulton wou even weinig toegeven. Zoo volgde het onvermijdelijke, dat niet minder ernstig was, doordat beiden volkomen kalm bleven.

„Als je door wilt drijven,” zei de oom, „zul je ontdekken, dat 't een erg dure weelde is. Moet ik duidelijker zijn?”

Edgar was bleek. „Ik begrijp u volkomen,” zei hij, „en 't spijt me, dat ik u teleurstel, maar...”

Twaalf uren later verliet hij Huize Jesselton, erfgenaam-af... maar vol vertrouwen op zijn macht, om door zijn talent fortuin en roem te winnen.

Hij had vier jaren noodig om te ontdekken, dat die verwachtingen nooit verwezenlijkt zouden worden. Wat zijn vader hem had nagelaten, was bijna ingeteerd, en Wyllard wist nu, wat de woorden vernedering en teleurstelling beteekenden.

Eén ding echter hielp hem het hoofd boven water houden: de overtuiging, dat hij, met zijn grondige kennis en ondervinding, beter zou slagen als tooneelschrijver dan als tooneelspeler.

Hij schreef dus een paar één-actertjes, waarvoor hij een klein honorarium ontving en begon toen aan zijn groote drama.

Hij was halfweg in het eerste bedrijf, toen hij onverwachts bezoek van zijn oom kreeg. De twee mannen hadden elkaar, sinds hun scheiding vier jaar geleden, niet meer gezien. Het uiterlijk van sir Boulton was onveranderd, maar zijn houding was minder autocratisch.

„Ik ben blij, dat ik je weer eens zie, Edgar,” zei hij. „Je bent nu... een man... over je jongensjaren heen en... eh... enfin, je zult nu wel hebben ingezien, dat je als acteur de wereld nooit aan je voeten zult krijgen.”

Edgar glimlachte een beetje wrang. „Zeer juist, oom,” antwoordde hij. „Als acteur beteekent ik niet veel. Maar ik ben nu aan 't schrijven. Ik geloof, dat ik in staat ben een heel respectabel stuk te leveren.”

„Aha!” zei sir Boulton. „Tooneelschrijver! Dat is al iets beter. Dan hoef je je tenminste niet in 't publiek aan te stellen. Als je niet meer speelt, zie ik eigenlijk niet in... Schrijven kun je op Jesselton ook. Wil je terugkomen?”

De jonge man keek op.

„Dat is heel edelmoedig van u, oom,” zei hij. „U weet, hoe ik van Jesselton houd... Ik zou niets liever doen, dan... dan terugkomen.”

„Je hoeft niet over edelmoedigheid te praten, Edgar,” zei de oom, strak naar zijn sigaar kijkend. „Ik spreek niet heelemaal belangeloos. Jesselton is niet heelemaal compleet zonder jou, en ik heb 't al dien tijd saai gevonden, ondanks je opvolger.”

„Dat spijt me,” zei Edgar. „Ik geloof niet, dat ik al van uw nieuwen erfgenaam gehoord had.”

Zijn hart klopte snel en zijn lippen werden plotseling droog. Een opvolger! Het was dus zeker, dat hij nooit meester zou worden van het geliefde Jesselton, het paradijs van zijn jeugd...

De BOOSAARDIGE OOM

Door Alan J. Thompson

„Ze is nu drie jaar bij me,” ging sir Boulton voort. „'t Is een heel lief meisje, en ik heb niets tegen haar... maar 't is altijd een meisje — en je weet, dat ik 't nooit erg op vrouwen gehad heb...”

Edgar antwoordde hier niets op, en ook de oom zweeg. Zij keken hardnekkig verschillende kanten op.

„Je bent niet dom, Edgar,” zei sir Boulton eindelijk. „Nooit geweest ook... behalve dan in die tooneelkwestie. En je zult in die vier jaar wel gevoeld hebben, wat Jesselton waard is. 't Moest eigenlijk aan jou komen, jongen. Je hoort er bij, en ik laat 't niet graag aan een vrouw over. Maar beloofd is beloofd. Marion heeft mijn belofte, dat zij Jesselton krijgt, als ik dood ben. 't Is een goed kind, en een mooi meisje ook...”

Edgar keek onverschillig zijn oom voorbij.

„Je moet eens naar Jesselton komen om kennis te maken. Je moet... enfin, ik kan net zoo goed ronduit zeggen, wat je waarschijnlijk al begrepen hebt. Ik wou, dat je met Marion trouwde, beste jongen: ik wou, dat jullie Jesselton samen deelden.”

„Trouwen?” zei Edgar langzaam. „Als ik terugkwam op Jesselton, zou 't op voorwaarde zijn, dat ik daarin toestemde zeker?”

„Dat niet precies,” zei sir Boulton. „Maar in ieder geval wordt Jesselton 't gezamenlijk eigendom van Marion Lee en haar man. Je weet, ik zeg de dingen liefst maar ronduit.”

Edgar knikte. Hij begreep, en dacht snel verder. De voorwaarde leek nu niet zoo zwaar als vier jaar geleden — en hij wou graag aannemen, dat Marion Lee een goede vrouw voor hem zou worden. Iemand anders was er niet — tenminste... Er was één meisje, dat hem meer dan middelmatig had aangetrokken, een jonge actrice, Kitty Gilmore. Maar die had hij al in geen half jaar gezien, en de gedachte was nog nooit in hem opgekomen, haar ten huwelijk te vragen. Hij had dus het recht, het voorstel van zijn oom in overweging te nemen. Het was een edelmoedig aanbod van zijn oom. Hij kon althans met die Marion Lee kennis gaan maken... Maar van den anderen kant — en zichzelf, en zijn oude vrienden op Jesselton, zouden maar al te goed begrijpen, waarom hij terugkwam en Marion Lee ten huwelijk vroeg... Zooiets kon geen man met zijn zelfrespect overeenbrengen...

Hierop wees Edgar zijn oom, en hij verzachtte zijn weigering met de belofte, op Jesselton te komen, als zijn stuk was opgevoerd — als hij zijn sporen verdiend had.

Sir Boulton gromde iets. Daar was de oude moeilijkheid weer in een nieuwen vorm!

„En als je stuk valt?”

„Het zal niet vallen,” zei de jonge Wyllard met groot zelfvertrouwen — en wat sir Boulton ook zei — hij zei niet weinig — Edgar bleef op zijn stuk staan. Grommend verdween sir Boulton in zijn grooten auto.

Het volgende feit van gewicht was een brief aan Edgar van een vroegeren collega:

„We spelen van de week in Brixton „Een Koningshuwelijk”. Ik ben Talleyrand en vrij slecht. Maar als je eens wilt komen kijken...”

Er zijn nog meer lui van 't oude troepje — o.a. Kitty Gilmore. Zien we je?”

Wyllard lachte, zuchtte, fronste en schudde eindelijk het hoofd. Maar hij ging dien avond naar Brixton, omdat hij tot zijn eigen verwondering ontdekte, dat hij de gelegenheid tot een ontmoeting met Kitty Gilmore niet kon verwaarlozen.

Er volgden dagen van gezelligen omgang met de „lui van 't oude troepje”. Hij praatte over zijn stuk en beloofde zijn best te doen, om aan zijn drie vrienden de hoofdrollen in zijn drama te bezorgen. Later had hij een beetje spijt van die belofte, want rijp en af waren de talenten van 't drielal niet. Maar hij hield zijn woord, en toen

„Flarden”, tragische comédie in vijf bedrijven, in handen was van den tooneeldirecteur Patrick Nolan, beval hij Kitty Gilmore en het echtpaar Harrison zoo warm mogelijk aan.

Het stuk werd goed voorbereid opgevoerd. Edgar had er zijn laatste spaarpenningen aan ten koste gelegd. Een paar goedhartige menschen klaptten, enkelen uitten weinig vleierende opmerkingen, de rest van het publiek vertrok zwijgend. Tot dit gedeelte behoorde ook sir Boulton, wiens teleurstelling om het échec van zijn neef werd verzacht door de voldoening, dat zijn voorspelling was uitgekomen. „Flarden” werd driemaal opgevoerd, toen verklaarde Nolan, dat hij niet anders kon doen dan het stuk van het speelplan afvoeren. Het was een complete mislukking. Nadat het gordijn voor de laatste maal over de tragische comédie gevallen was, had Edgar een lang gesprek met Nolan, en daarna liep hij met een zwaar hart en het besef, dat hij niets meer bezat, door het nauwe gangetje langs de kleedkamers.

Hij had bijna den uitgang van het theater bereikt, toen hij opeens voor Kitty Gilmore kwam te staan. De lange gang was slecht verlicht, en de jonge man herkende het meisje niet aanstonds, want zij stond met den rug naar het licht en had een bontjas aan, die hij nog nooit gezien had. Hij nam zijn hoed af en wilde haar laten passeeren, toen ze hem aansprak met een ietwat zenuwachtig lachje.

„Wilt u me niet meer kennen, meneer Wyllard? En ik dacht nogal, dat we zulke goede vrienden waren!”

Wyllard ontkende, dat hij on hoffelijk had willen zijn. „Wacht u op iemand?” vroeg hij toen.

„Ik heb op iemand gewacht,” antwoordde zij. „Op u. Dacht u, dat ik heen kon gaan, zonder u gezegd te hebben, hoe 't me spijt... en u voor den volgende keer meer geluk gewenscht te hebben?”

„Dank u hartelijk, juffrouw Gilmore,” zei Wyllard. „'t Is heel prettig te ontdekken, dat ik niet heelemaal aan flarden ben!” En bitter vertelde hij haar, hoe de anderen koel tegen hem deden, hem ontweken, nu zij van hem geen voordeel meer te wachten hadden.

Het meisje bloosde en haar lippen beefden. „Ik weet 't,” zei ze. „'t Is een schandaal. Maar zoo zijn ze — gedachteloos en egoïstisch — net kinderen. Ze meenen 't zoo kwaad niet, en ik weet, dat ze u eigenlijk graag mogen. Van de Harrisons is 't het ergste, en ik zal ze eens flink de waarheid zeggen, als...”

„Doet u dat maar niet,” viel Wyllard haar in de rede. „'t Is te begrijpen, dat ze teleurgesteld zijn. Ze hadden natuurlijk gerekend op een lang engagement, en...” Hij brak den zin af en haalde de schouders op. „Enfin, ik heb gemikt en ik heb gemist. Ik zal me er niet meer schuldig aan maken.”

Het meisje keek hem scherp aan. „Bedoelt u, dat u niet meer gaat schrijven?” vroeg ze.

Wyllard knikte. „Ik zal de planken maar weer op moeten, juffrouw Gilmore,” antwoordde hij, met geveinsde onverschilligheid.

„Maar u hebt zoo 't land aan dat leven!” riep zij uit. „U hebt nooit...” Ze zweeg plotseling en speelde met de knoopjes van haar handschoenen.

„Bedelaars zijn niet kieskeurig,” zei Wyllard werktuiglijk, met de oogen strak op het verslagen gezichtje van het meisje.

„Dus 't is wáár,” zei ze zacht, „wat er verteld wordt over uw geld?”

„Natuurlijk,” bevestigde Wyllard. „De Flarden hebben me meer gekost dan ik gedacht had. Maar treuren helpt niets, en ik kan in de provincie altijd mijn brood wel verdienen.”

Met een impulsief gebaar legde Kitty Gilmore haar hand op zijn arm.

„Ik vind 't ellendig,” zei ze, „o, 't spijt me zoo!”

Wyllard keek vast in de heldere, grijze oogen tegenover hem. Het spéet haar. Er was sympathie in haar blik, en meer dan sympathie. Het hart van den jongen man klopte snel, toen hij begreep wat hij nooit had durven vermoeden. Kitty Gilmore's vriendschap had altijd iets afzonderlijks gehad, dat haar een aparte plaats gaf in zijn gedachten.

Ons land vanuit de lucht.

DE LEK BIJ SCHOONHOVEN (Foto K.L.M.)

Dat afzonderlijke had haar tot hem geroepen in het uur van zijn nederlaag. Zij stond aan zijn zijde, toen de heele wereld hem ontweek. De hand op zijn arm beefde, het opgeheven gezicht verzachtte zich tot de oneindige schoonheid van het vrouwelijk medelijden.

Wyllard begon te zeggen, dat hij zich van zijn andere vrienden niets aantrok, als zij met hem meevielde, maar de haperende woorden verstierven tot stilte. Het smeulende vuur gloeide krachtig uit en sloeg op in vlam.

„O, Kitty!” riep hij uit. „Kitty, je houdt van me!”

Ze was in zijn armen. De kale gang was van gedaante veranderd; de flikkerende gasvlam was de zon van het paradijs.

Edgar Wyllard ging dien avond naar zijn kamer terug als een overwinnaar, met glorie bekroond. Hij beminde en werd bemind. Al het andere, inbegrepen het feit, dat er van zijn spaarpot niets meer over was dan vijf pond, telde niet meer mee. Hij was niet meer alleen. Voortaan zou hij de wereld trotseeren met Kitty, de onvergelykelijke, aan zijn zijde.

Ze zouden binnen een maand trouwen en een nieuw leven beginnen als leden van een reizenden troep, die in het noorden van Engeland ging werken.

Wyllard's onverwinnelijk optimisme liet zich gelden. Hij zag de toekomst in rozige kleur. Door zijn liefde bezielde, zou hij ook als tooneelspeler nog slagen. Kitty was schrander en mooi. Waarom zou hun verbintenis haar voordeelen niet hebben op de planken? Zijn gedachten waren al een heel eind op den weg naar roem en fortuin, toen het gezicht van een brief, die op tafel lag, een eind maakte aan zijn ijverig gedroom. De brief kwam van sir Boulton, en hij brak hem zonder uitstel open. Het was een uitnodiging, om den volgenden dag op Jesselton te komen dineeren.

„Ik wou graag nog een en ander met je bepraten,” schreef de oom. „Kom, als je kunt. Als 't morgen niet gaat, sein me dan den eerstvolgenden dag, dat je wel kunt. Ik reken er op.”

Wyllard wreef zijn kin en fronste. Al was hij niet met Kitty Gilmore verloofd geweest, dan had hij toch niet naar Jesselton terug kunnen keeren — niet op de voorwaarde van zijn oom, en onder géén voorwaarde. Als hij succes had gehad, was alles heel anders geweest. Voorzoover het Jessel-

ton en zijn oom betrof, was hij een mislukkeling. Tweemaal had hij vast gebouwd op de victorie, tweemaal had hij de nederlaag geleden. Dat deel van zijn leven lag achter hem, met zijn oude tehuis en zijn rijke vrienden.

Maar hij had beloofd, dat hij na de opvoering van zijn stuk komen zou, en die belofte moest ingelost worden, hoe eer hoe beter. Hij zou den volgenden dag zijn afscheidsvisite aan huize Jesselton brengen. De rest van zijn leven zou hij vrijuit kunnen wijden aan... zijn vrouw.

Wyllard schreef een korten uitleg aan Kitty Gilmore, en sloot er den brief van zijn oom bij in. Toen hij dit gepost had, sliep hij den slaap der gelukkigen en stond den volgenden morgen op tijd op, om den trein van tien uur naar Jesselton te halen.

Sir Boulton verwelkomde zijn neef met buitengewone hartelijkheid, en na een uitstekende lunch gingen zij naar de bibliotheek om „een en ander te bepraten”.

De oom sprak heel hartelijk en medelijdend over het échec van „Flarden”, maar uitte even duidelijk zijn hoop, dat het Edgar naar Jesselton terug zou brengen. Edgar hernieuwde zijn verklaring van onafhankelijkheid, en gaf bericht van zijn verloving.

„Maar beste jongen,” riep sir Boulton, „dat beteekent niets, niets! Het is niets dan een bevlieging, die wel weer overgaat, als je Marion maar eerst gezien hebt!”

Edgar lachte eerst, werd toen boos, en wilde op staanden voet vertrekken.

„Goed,” zei de oom, „maar dan wil ik je toch eerst even aan Marion voorstellen.” Tegelijk belde hij.

Edgar keek zuur, maar kon beleefdheidshalve niet anders doen dan wachten. Een minuut later kwam er een meisje in witte blouse en donkeren rok een beetje aarzelend de kamer binnen. Edgar gaf een kreet van verbazing en sprong op van zijn stoel.

„Groote hemel!” riep hij, „Kitty!”

Het meisje bloosde, keek verlegen en zweeg.

„Kitty?” riep sir Boulton. „Nonsens, Edgar. Dit is Marion!”

Hij leunde achterover in zijn stoel, wreef zich

in de handen en grinnikte. Maar Edgar zag alleen het meisje, dat hij liefhad. Een oogenblik kwam er toorn in hem op, hij was beetgenomen, het slachtoffer geworden van een complot, maar zijn liefde was te groot om toorn te laten leven, en toen hij Marion's verslagenheid zag, kwam hij naar haar toe en vatte haar handen.

„Kitty,” zei hij, „is 't waar, ben jij Marion Lee?”

Zij boog het hoofd. „Ja,” fluisterde ze. „Kun je 't me vergeven?”

Maar voor de jonge man kon antwoorden, sprak sir Boulton.

„Pf! Vergeven!” riep hij, „nonsens, kind! Een meisje mag toch zeker een schuilnaam voeren op 't tooneel?”

Hij lachte een beetje onzeker, kwam toen naar Edgar toe en legde hem een hand op den schouder.

„Als er iemand vergeven moet worden, jongen, ben ik 't,” zei hij. „Toen Marion drie jaar geleden hier kwam, heb ik haar de reden gezegd, de volkomen eervolle reden, waarom je van huis was. Ik heb haar ook gezegd, dat een huwelijk tusschen jullie tweeën...”

„Wát zegt u?” riep Edgar, „hebt u dat drie jaar geleden...”

„Drie jaar geleden,” bevestigde sir Boulton. „Maar Marion wou niet aan een wildvreemde gekoppeld worden. Ze had een beetje tooneelervaring, en ik vond 't niet kwaad, haar als Kitty Gilmore nog wat op de planken te laten gaan. Er waren een paar moeilijkheden, maar die kreeg ik met behulp van Harrison uit den weg, ook Marion's tegenzin in wat zij achterbaksheid noemde. De rest weet je. Hij heeft ons benauwde uren genoeg bezorgd, hè Marion?”

Het meisje sloeg de handen voor het gloeiende gezicht. „O, stil toch oom!” smeekte ze snikkend. „Niet...”

Edgar trok haar tegen zich aan, en keek over haar hoofd naar sir Boulton. „Ongelikte beer!” mopperde hij. „'t Is goed hoor Kitty... eh, Marion. 't Komt er niets op aan, als je maar — je weet wel. Huil maar niet hoor! 't Is nu allemaal in orde, lieveling!”

Sir Boulton blies den aftocht en riep van den drempel:

„Bewaar één kus voor mij, Marion, en denk er om, dat we om half zeven eten.”

Toen trok hij de deur stevig achter zich dicht en knipoogde tegen het plafond.

Houten

hazen en

HONDEN-RENNEN

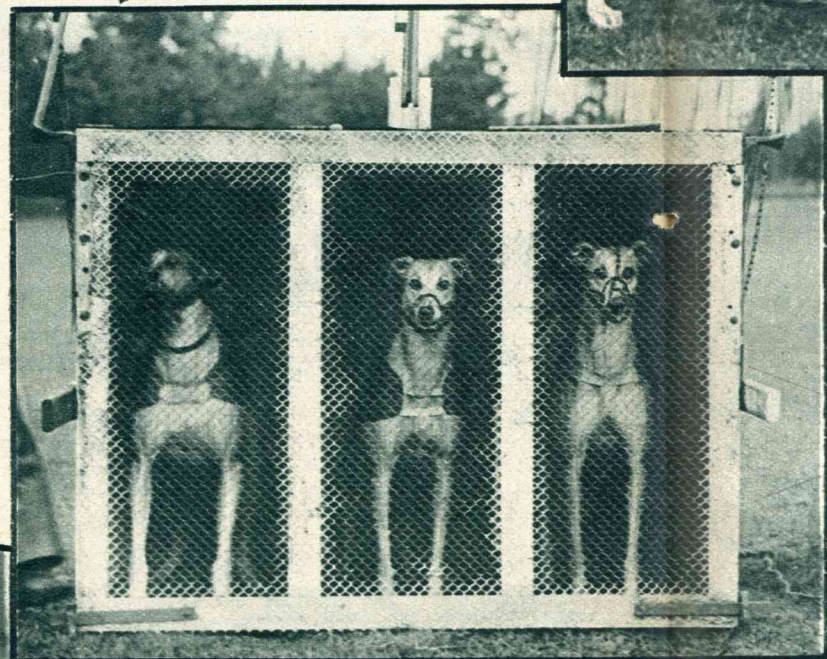
De honden worden in de start-boxen gebracht aan het begin der renbaan.

← Mooi en vurig.

← Gereed voor den strijd.

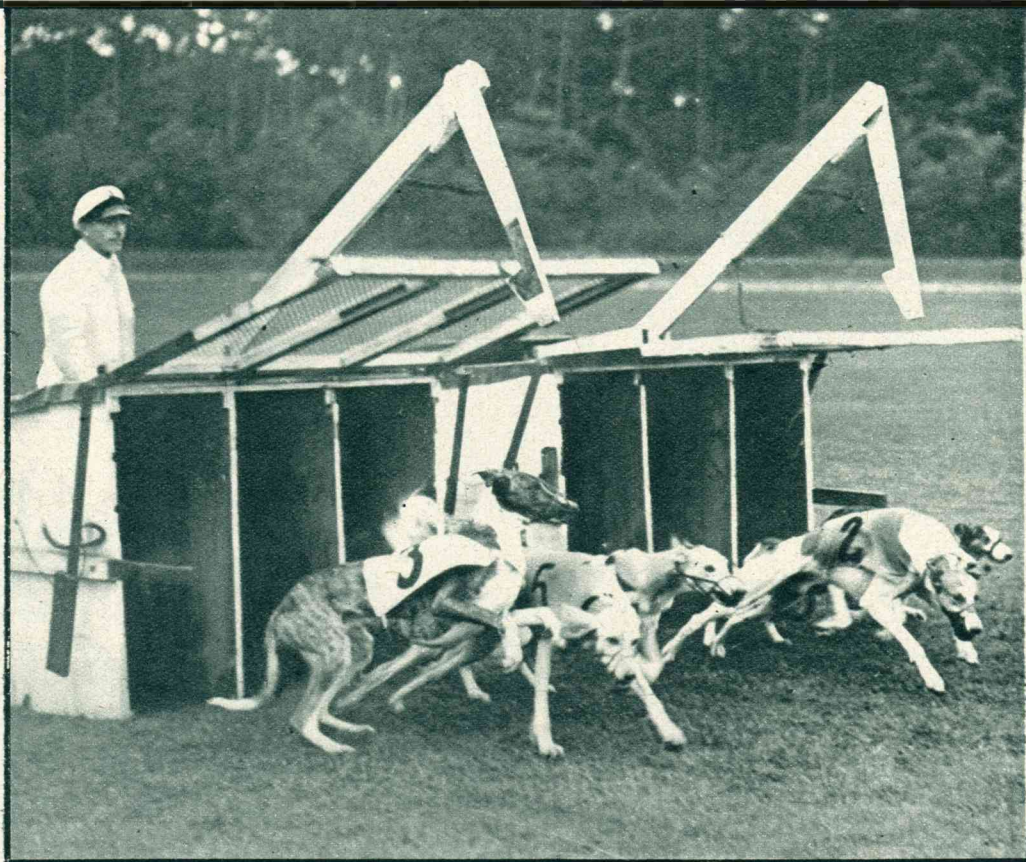
← Op weg naar de renbaan.

Op weg naar de finish; de hond rechts heeft de leiding

V-RENNEN

en in
racht
ren-
baan.

Op het oefenterrein; met een lier wordt een houten haas over het veld getrokken, waarmede de honden tot de hoogste prestatie worden geprikkeld.

Met openlijken trots berichten de Duitschers dat zij het in de hondensport, in de sport van wedrennen voor honden, ongeveer even ver gebracht hebben als de Engelschen, aan wie zij de eer moeten gunnen, dat zij deze sport (of dit amusement) het eerst beoefend hebben. Maar zij voegen erbij, dat de Deutsche hondenrennen sportiever zijn dan de Engelsche, daar ze bij de Britten daarom zoo populair zijn geworden, omdat het weer een nieuwe gelegenheid tot wedden is. Van de Engelschen gelooven we dit graag, want men twijfelt vaak, of zij nu in drommen naar de bekende wedrennen gaan om paarden te zien draven, of om te wedden. „Alleen,” voegt onze correspondent eraan toe, „zijn we hier in Duitschland nog niet zoover, dat we een electrischen haas bij de training gebruiken.” Om de honden af te richten en te oefenen, wordt dus in Germanië een houten haas door middel van een lier snel over het veld getrokken; de honden jagen er achter aan, terwijl de snelheid wordt geregeld naarmate de geoefendheid der honden. In September van het vorig jaar werden de eerste rennen van dit soort in Duitschland gehouden (in Frohman); ze werden een succes, zooals alles wat nieuw is, succes heeft. Dus zal de electrische haas ook wel spoedig door de Duitschers gebruikt worden, om in alles even goed ingericht te zijn als op de Engelsche renbanen voor honden; want te oordeelen naar den toon der berichten over de hondensport in Duitschland, schijnt men dat als het ideaal op dit gebied te beschouwen.

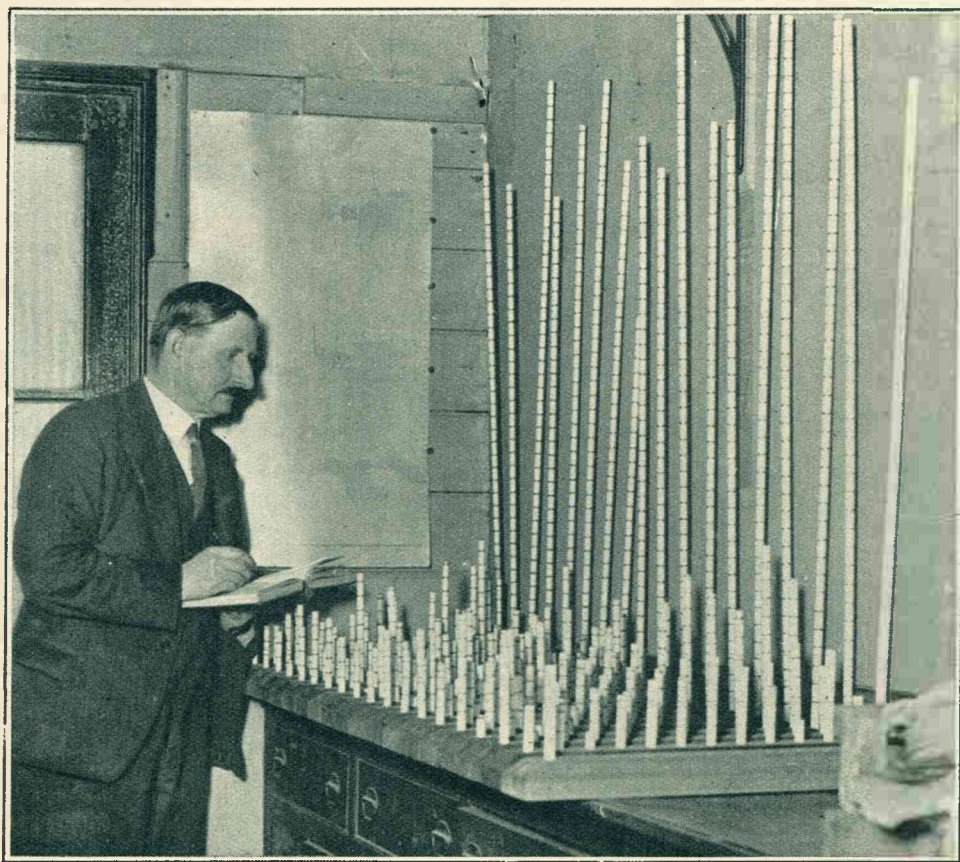
Op weg naar de finish; de hond rechts heeft de leiding „met een halve neus-lengte”.

In de bocht.

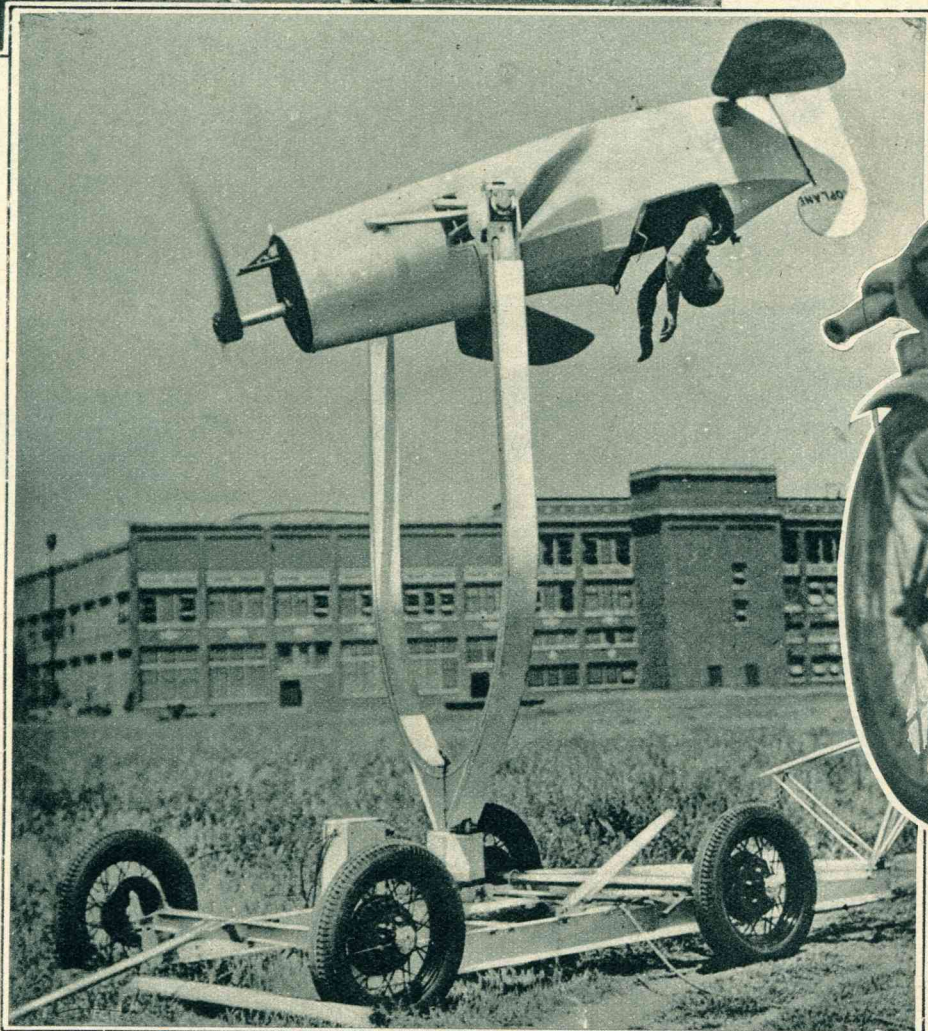
Het Engelsche leger telt tal van scherpschutters. Een er van is kapitein Ash, dien men hier op zijn zij liggend een pijp uit den mond van zijn weinig benijdenswaardigen oppasser ziet schieten.

Aan de Bristol Universiteit heeft men een duidelijke methode om den regenval te registreeren. De kleine buisjes geven den regenval per maand en de groote dien per jaar aan.

CURIOSA

Motortochtjes minnende echtparen behoeven hun spruiten niet meer thuis te laten, indien zij aan het voertuig een zitje bevestigen als hier is afgebeeld en waarop 't kleine meisje zich heel goed op haar gemak voelt.

Een Amerikaansche vliegenier heeft dit merkwaardige instrument laten vervaardigen om zich zelf te kunnen wennen aan de emoties van het „loopings“ maken.

Canestrilli, een circusartiest, werd door een van zijn geweldige slangen aangevallen en bijna gedood, daar hij het beest niet voldoende voedsel gaf. De man mist zich echter uit den greep van het monster te bevrijden.

Een Canadeesche farmer heeft een circus-olifant gehuurd om het gras in den tuin van zijn woning te wieden. Jumbo aan den arbeid.

Den indruk van een geesten-orkest moet deze verzameling muziek-instrumenten wel op het publiek maken. Zekere Charles Smith heeft n.l. de uitvinding gedaan om de instrumenten door middel van 'n electrisch schakelbord te „bespelen“.

Namiddagjapon van zwart crêpe-georgette met verbreed schouderstuk

VROUWEN- LEVEN

7de toer : beginnen met de tweede kleur zijde: 1 stokje in het eerste gaatje, 10 losse st. 2 gaatjes overslaan, in het 3de gaatje 1 stokje.

In het geheel 20 stokjes met telkens 10 losse st.

8ste toer : op ieder stokje van den vorigen toer 1 stokje en 1 stokje daarvoor en daarna. Dus telkens 3 stokjes naast elkaar, waarna 9 losse st.

9de toer : telkens 5 stokjes midden op de 3 vorige waarna 8 losse st.

10de toer : telkens 7 stokjes en 7 losse st.

11de toer : telkens 9 stokjes en 5 losse st.

12de toer : telkens 11 stokjes en 3 losse st.

13de toer : telkens 13 stokjes en 1 losse st.

14de toer : beginnen met de eerste kleur; 1 stokje in ieder stokje en in iederen lossen st. van den vorigen toer.

15de toer : telkens 13 stokjes boven de stokjes van den 13den toer en 2 losse st. daar tusschen.

16de toer : 11 stokjes midden op de 13 van den vorigen toer, waarna telkens 2 lossen, 1 stokje om de 2 lossen van den vorigen toer, 2 lossen.

17de toer : telkens 9 stokjes, 2 lossen, 1 stokje om de 1ste lossen van vorigen toer, 2 lossen, 1 stokje om de 2de lossen, 2 lossen.

18de toer : telkens 7 stokjes, waarna 4 gaatjes van 3 stokjes en 4 maal 2 losse st.

Namiddagtoilet van wit crêpe-georgette met pofmouwjes en „pouf“

DE NIEUWE SCHOUDERLIJN

Een der modenieuwtjes van dit seizoen is de verbrede schouderlijn, die op allerlei manieren wordt verkregen. Daar zijn vooreerst de kleinere pelerines of de schouderkraagjes, welke zoo'n aardig geheel uitmaken met de bijbehorende japon. Meestal worden ze van hetzelfde materiaal genomen als de japon, maar soms ook ziet men ze van afstekende kleur, bijv. een kleine zwarte pelerine op een gekleurde japon met zwarte ceintuur.

Vaak ook zorgt een aangeknippt mouwtje voor de brede schouderlijn, maar heel nieuw is tevens de verbreding van het schouderstuk op de japon zelf, zooals bij het model van onze eerste afbeelding. De geheel aparte lijn van dit schouderstuk met het strookvormig uitvallende mouwtje, dat zich aanpast bij de strookjes op den rok, geeft aan dit schijnbaar eenvoudige toiletje van zwart crêpe georgette een zeer modern aspect. Zeer modern is zeker ook het toilet van onze tweede afbeelding, waarvoor wit crêpe georgette het materiaal vormde. De pofmouwjes, van onderen ingerimpeld, het nauwsluitende lijfje boven den wijd uitvallenden cloche-rok en vooral het schootje met de pouf, die aan de tournure herinnert uit een vroeger tijdperk, stemmen dit model tot een der nieuwe snufjes, geïnspireerd op oude tijden.

PAULA DEROSE.

GEHAAKTE LAMPEKAP

Het kapje wordt gebreid in 2 kleuren of tinten. Men begint aan den bovenkant van het kapje aldus :

60 losse steken tot een rondje met elkaar verbinden.

1ste toer : 1 vaste st. in iederen lossen.

2de toer : in iederen vasten st. een stokje, waarna 1 losse st.

3de, 4de, 5de en 6de toer : in ieder gaatje 1 stokje, waarna 1 losse st.

Gehaakte lampekup van rose en beige zijde.

19de toer : telkens 5 stokjes en 5 gaatjes.

20ste toer : telkens 3 stokjes en 6 gaatjes.

21ste toer : telkens 1 stokje en 2 losse st.

22ste toer : beginnen met de tweede kleur : 1 stokje in ieder gaatje en 1 stokje op ieder stokje van den vorigen toer.

23ste toer : 13 stokjes midden boven den gaatjesdriehoek van de 1e kleur, 1 losse st., 1 st. overslaan.

24ste toer : 11 stokjes midden boven de 13 stokjes van den vorigen toer, waarna telkens 3 losse st.

25ste toer : 9 stokjes, 5 losse st.

26ste toer : 7 stokjes, 7 losse st.

27ste toer : 5 stokjes, 8 losse st.

28ste toer : 3 stokjes, 10 losse st.

29ste toer : 1 stokje, 11 losse st.

Beginnen met de eerste kleur.

30ste toer : 1 stokje in den laatsten van de 11 losse st. 1

stokje in den eersten van de volgende 11 lossen, 3 losse st., 3 lossen overslaan, 1 stokje, 1 lossen overslaan, 1 stokje, 3 lossen, 3 lossen overslaan en verder zooals bij het begin van dezen toer,

dus : 1 stokje in den laatsten van de 11 lossen en 1 stokje in den eersten lossen st. van de volgende 11 lossen enz.

31ste, 32ste, 33ste en 34ste toer : In ieder gaatje 2 stokjes en tusschen 2 stokjes telkens 3 losse st.

Hiermee is het kapje klaar, op de franje na, die men aan dit laatste rechte eindje knoopt — in ieder gaatje 1 franje geknoopt van 6 draden elk ongeveer 30 c.m. lang. Men neemt hiervoor de beide kleuren om en om.

Het kapje wordt over 'n gewonen pendel gehangen. Het laat een gedempt licht door, zoodat het 't meest geschikt is voor een slaapkamer.

Voor het haken ervan heeft men 8 gewone kluwen zijde nodig, van elke kleur vier. Voor het hierbij afgebeelde kapje werd fraise en beige zijde verwerkt. Men kan natuurlijk ook andere kleurencombinaties nemen, harmonieerend met de overige kleuren in de kamer waar het kapje wordt opgehangen.

THÉRÈSE.

HET TESTAMENT VAN CORNELIUS CULDEN

door
LUDWIG VON WOHL

EERSTE HOOFDSTUK

Tommy Quint reed driemaal achter elkaar om de kalme Votiefkerk heen. Hij hield van dat plein, omdat het zoo vol was van het leven der groote stad. De Amerikanen zelfs, die er kwamen, werden er door herinnerd aan het geschitter en de bedrijvigheid van hun grootste steden.

Daar straalden vroolijk de reusachtige lichtreclames — daar joeg met gloeiende oogen het gewoel van auto's rond en voorbij, en het meerendeel der bezoekers van het Romaansche Café keek daarnaar met blikken van jaloezie — daar klonk het opgewekte rumoer van levenslust en levensmoed!

Tommy Quint vond het heerlijk, een poosje te blijven behoorlen tot den aanhang van de groote kerk, die in al dat licht en dat leven zoo zonderling stil en hulpeloos stond. Het was trouwens nog geen elf uur — een minuut of zes te vroeg, om naar Matternheim te gaan, waar hij mee soupeeren zou.

Als hij er nu al heenging, moest hij minstens twintigmaal de plechtigheid van een kennismaking doormaken — het voorstellen aan andere gasten, met een verlegen kuchje van de vrouw des huizes — eer hij zich gerechtigd mocht achten, aan tafel te gaan.

Dat zou in den tijd van de Batavieren allemaal wel veel eenvoudiger zijn gegaan! Die tijd had zijn voordeelen — dat was wel zeker.

Zoo dacht Tommy Quint; en hij stond juist op het punt, zijn vierden rondrit te beginnen, toen het Verschijnsel zich vertoonde. De Komeet.

Het was een Komeet met een zóó sterke aantrekkingskracht, dat de aanhanger van de Votiefkerk er totaal door uit zijn evenwicht geraakte. Het gevolg daarvan was een vastberaden zwenking naar rechts, waarop geen der voetgangers (en die zijn zeer talrijk op den Kurfürstendam!) had kunnen rekenen.

Er volgde een aantal wilde, angstige sprongen, en de eerste seconde leek het, alsof 't verkeer totaal in de war liep.

Er klonken bittere uitroepen en scheldwoorden, maar die kaatsten terug op de onbeschaamde onverschilligheid van Tommy Quint — en de vaste ster met de sjako schreef in zijn boekje een nummer, dat er lang niet voor de eerste maal inkwam. Daarbij vertrok zich zijn mond tot een minteeken, dat tusschen haakjes staat.

Als men het geval van een hooger standpunt bekeek, was het natuurlijk volkomen in orde. Kometen hebben nu eenmaal de gewoonte, onrust te stichten! Waarom dan zou ook deze komeet geen verandering brengen in den normalen loop der dingen?

De vaste ster echter, en de vele dwaalsterretjes, schenen daar niets van te begrijpen. Ze konden maar niet loskomen uit hun nuchterheid. En toch had de komeet in dit geval een allerliefst figuurtje, en een aanschijn van zoo beminnelijke vrijmoedigheid, dat men haar beslist tot de sterren van de eerste grootte rekenen moest.

Tommy Quint had dat aanschijn maar een kort oogenblikje gezien, en graag wou hij nog meer van die oogenblikken laten volgen; het scheen echter voorloopig volstrekt niet makkelijk, hiertoe te komen.

Voor het Gloria-Paleis stonden massa's automobielen opgehoopt, en het trottoir was zwart van de voetgangers. Zijn geliefde wagentje was echter zoo lenig als een danseres.

Hij glipte tusschen twee lijvige pronkwagens door, boog om een renkarretje heen en reed toen, de oogen naar rechts gekeerd, in den pas naast de Komeet voort.

Haar neusje, een fijn, wit, opwippend dingetje, keek op naar een bruine lok, die zich onder den rand van het hoedje uit waagde.... een eigenwijs klein kinnetje.... zou ze hem eigenlijk gezien hebben?... als 't zoo was, zorgde ze in ieder geval buitengewoon handig, dat hij er niets van merkte. Maar nu keek ze zijn kant op — het was maar een halve blik, die hem niet eens tijd gaf, hoffelijk te glimlachen.

Toen volgde er een zacht knarsend gekraak; en het eerste, wat men daarna zag, was, dat zij nu lachte.... het tweede, dat van een breeden achtcylinder de achterste schokbreker verbogen was. Ellendige toestand.

Tommy Quint reed een meter achteruit.

Er kwamen klanken van ontevredenheid uit het inwendige van den wagen vóór hem. Een vrouwenstem was aan 't schelden.

Tommy sloeg het rad om en reed den geramden wagen voorbij. Hij keek den chauffeur aan met een zoo venijnigen blik, dat de man zijn mond weer dichtklapte, in plaats van te gaan razen, zooals hij van plan was geweest. En vóór hij zijn mond weer open kon krijgen, was Tommy hem voorbij.

De komeet schoot nu de Joachimsthaler-sstraat voorbij en stak toen den Kurfürstendam over.... Tommy volbracht eenige kunststukken met het stuur, waarmee hij examenen had kunnen doen als loods op een torpedojager, en kwam weer naast de komeet terecht.

Die stond nu bij de halte van de autobus en scheen niet zoo gauw te kunnen besluiten, in welke richting zij haar baan zou voortzetten.

Hierdoor raakte natuurlijk ook haar nieuwe volgeling in verwarring en die werd nog grooter, doordat krachtige stemmen er hem op attent maakten, dat hij daar niet parkeeren mocht.

De Berlijner is in zulke dingen zeer openhartig, en de loods van den torpedojager hoorde zich als „ouwe stommeling” en „benzine-kaffer” betitelen — de komeet lachte nu voor den tweeden keer op zijn kosten.

Hij klemde de tanden op elkaar en toonde zich zoo onwrikbaar als een muur.

Hij probeerde niet eens, door hard morrelen aan het mechanisme, een of andere goede bedoeling te veinzen. Hij hield zich, alsof men in Berlijn Chineesch praatte.

De komeet had intusschen een gouden doosje te voorschijn gehaald, en begon met een critischen blik het overmoedige neusje te kalmeeren met poeder.

De verkeersagent zag er uit als een onweersbui.

Maar vóór hij kon losbreken, kwam er van den kant van Halensee een autobus aandonderen, en met een laatsten blik van vroolijkheid duwde de komeet poederdoos en poederkwastje in haar tasch, en klauterde de treetjes van de bus op.

De autobus zette zich in beweging, in de richting Tauentzien-sstraat, de verkeersagent deed hetzelfde, maar dan in de richting Tommy Quint, en Tommy Quint reed natuurlijk achter de autobus aan.

Voor hem bestond de eenige verandering van den toestand hierin, dat hij nu het verkeer bedreigde door onophoudelijk naar boven te kijken, in plaats van naar rechts — want de komeet had boven op de autobus een plaats gevonden.

Voor de tamelijk vele voetgangers, die zich in de volgende tien minuten alleen door acrobatische toeren konden redden van Tommy's aandringend geweld, beteekende die verandering niet veel, en dus sleepte de komeet op het dak van de bus, behalve Tommy, ook nog een staart van knallende scheldwoorden achter zich aan. Het was niet aan haar te zien, of ze daar notitie van nam. Maar natuurlijk deed ze dat wel. Daarvoor zorgden alleen al de giftige blikken van een dame, die twee plaatsen verder zat en die al zooveel jaren vreemd was van alle mannelijke attenties, dat ze daarin iets heel abnormaals was gaan zien.

Misschien is het hier de geschikte plaats, om te vertellen, dat de komeet met het aanvallige wipneusje Georgina Winter heette; ze had echter tegen het woord Georgina een zeer beslist afkeer, en noemde zichzelf daarom Flox, een naam, die haar trouwens veel beter paste dan het zwaarwichtige Georgina.

Genoemde Flox nu had van de firma Loewenberg en Spitz, in de Schützen-sstraat, tweehonderdveertig mark ontvangen, omdat zij voor die firma een maand lang regelmatig op een schrijfmachine had gehamerd en bovendien dagelijks om elf, drie en vijf uur uitstekende koffie had gezet. Van die tweehonderdveertig mark had ze er twee gebruikt, om in het Ufa-Paleis bij den Dierentuin een kijkje te nemen in het leven van een Amerikaanschen bandiet, die in het burgerleven naar den naam Emil Jannings luisterde.

Het was geen zeldzaamheid, dat heeren Flox nakeken en zelfs volgden, als zij uit de bioscoop kwam. Gewoonlijk echter brachten zij daar niet het heele verkeer van Berlijn voor in desorde. Ditmaal was Flox dus óók niet heelemaal vrij van belangstelling. Haar volgeling bleef maar trouw, steeds op denzelfden afstand, achter de autobus aanrijden, tot groote verwondering van de menschen op het achterbalcon.

Van tijd tot tijd maakte hij de opmerking, dat de omgeving aan weerszijden aanmerkelijk aan schoonheid begon te verliezen.

In plaats van trotsche gebouwen, die straalden van licht, zag hij nu tamelijk smerige huurkazernes, waarvoor kinderen speelden, die dezelfde eigenschap vertoonden; verder zag hij vrouwen met ongekamde haren, reed hij door kuilen en plassen, en werd hij allerlei geuren van zoogenaamd eetbare dingen gewaar. Telkens moest hij een snellen blik werpen op de komeet boven op de autobus, om zich te troosten.

Flox had geen erg in de verandering van het landschap. Zij kende ongeveer ieder huis, want dit laatste deel van het traject legde ze iederen dag tweemaal af.

Zij behoorde bovendien niet tot die menschen, die zich storen aan grijze huizen of hier en daar een man met een draaiorgel. „Wat moet ze toch in zoo'n ellendige buurt,” dacht Tommy Quint, en onmiddellijk daarop werd hij zich van iets anders bewust: hij had zich tot nu toe zoozeer verdiept in haar aantrekkelijkheden, dat hij den maaltijd bij Matternheim en zijn heelen honger vergeten had en bovendien maar weinig aandacht had geschonken aan haar kleeding.

Voorzover het te onderscheiden was, bij de nu tamelijk spaarzame straatverlichting, was zij absoluut netjes gekleed, keurig zelfs.... maar dat lag aan haar figuur, niet aan haar modemaakster. Hoed, japon en schoentjes pasten bij elkaar, maar duur waren ze beslist niet geweest.

In ieder geval was het haar aan te zien, dat zij niet in een paleis woonde.

Het was een verrukkelijk klein meiske, zoo een, waarmee men bij voorkeur een huwelijksreis naar Italië maakt, of naar Zwitserland, maar die men in geen geval mee moet nemen naar de Riviera of naar Parijs, want dan duurt het geen week, of ze verbeelden zich, dat ze alleen maar kleeren van Paquin kunnen dragen, en kunnen het niet meer over hun hart krijgen, ergens plezier in te hebben, omdat ze den schijn niet willen wekken, dat ze niets gewend zijn. Tommy begon berekeningen te maken, en het speet hem, dat 't nog tamelijk lang zou moeten duren (in 't gunstigste geval) eer hij haar het Meer van Como of den Mont Blanc kon laten zien.

Op dat moment bleef de bus stilstaan op den hoek van twee straten, die er niet aantrekkelijk uitzagen, en de komeet begon af te dalen. Zonder ook maar één blik te werpen op den wagen van Tommy, die vol verwachting stopte, liep Flox één der beide straten in.

De bus rolde verder, en Tommy reed langzaam achter zijn komeet aan, tot hij eindelijk naast haar was. Toen remde hij, sprong op de steenen, trok zijn hoed van het hoofd en trad op haar toe.

„Pardon juffrouw, mag ik u op een kleinigheid attent maken?”

Nog jaren daarna heeft het Flox geërgd, dat zij zich door die manier van spreken liet misleiden (zooals trouwens de meeste dames gedaan zouden hebben), omdat een van haar diepste vrouwelijke gevoelens er door gewekt werd.

Verschrikt keek zij omlaag langs haar japon, keek achter zich... had zij een winkelhaak? Een vervlek?

Ze sprak zelfs, met eenigen schrik: „Jawel, waarop dan?” Precies, wat Tommy Quint gehoopt had. De jonge man legde de hand, waarin hij den hoed hield, op de borst, zooals opera-zangers doen, vóór zij een aria beginnen, en hij zei tevreden:

„Op mij natuurlijk!”

Het duurt echter nooit langer dan een paar seconden, als men een Berlijnsche van onzen tijd — en vooral Flox — overblijft heeft.

Met één zwaai zette zij zich heen over haar ergeus, omdat zij, na zooveel behoedzaamheid, zich toch had laten vangen; zij bracht een buitengewoon critische gelaatsuitdrukking tot stand, met minachtende wenkbrauwen en een opgetrokken neusje, en ze sprak, vlijmscherp:

„Dank u feestelijk!”

Toen keerde ze hem den rug toe en liep met tamelijk snelle voetstappen verder.

De straat werd hoe langer hoe donkerder.

Twintig stappen verder was zij verdwenen in de schaduw der huizen.

Tommy Quint zette zijn motor af en hervatte toen te voet de vervolging.

Het afzetten van den motor had haar echter een voorsprong gegeven.

Zij had den tijd, een smalle, zoo mogelijk nog donkerder straat in te slaan, en hij haalde haar eerst in, toen zij al een sleutel van een half pond in de hand had, om een deur open te sluiten, die nooit aanspraak zou kunnen maken op den naam „poort”.

Vóór hij het woord weer nemen kon, was zij binnen. Zij sloeg hem de deur voor den neus dicht, sloot die, keek door het kleine raampje, trok een gezicht tegen hem en stak haar tong uit.

Dit was het voorspel van een groote pantomime. Tommy klopte spijtig met beide handen op de borst — hij was een nette jongen, wou hij daarmee zeggen, en ze had heelemaal geen reden, hem zoo onhebbelijk te behandelen. Daar stond hij nu in de kou! En Flox, verschanst achter de huisdeur, nam de houding aan van een koningin, die een armen maar eerlijken edelman aan 't verstand wil brengen, dat zij om redenen van staatsbelang niet tot een mėsalliance kan overgaan.

Tommy scheen daarover heete tranen te willen vergieten, en Flox had zooveel medelijden, dat zij zich de handen wong.

Toen echter keek zij plotseling zóó echt verschrikt, met wijd open oogen en half geopenden mond, dat hij er ook van schrok.

Haar blik was trouwens niet meer op hem gericht, maar ging over zijn schouder heen naar den overkant van de straat.

Tommy Quint keek om; en het eerste zag hij, ongeveer twintig meter verder, een grooten donkeren automobiel — hij had dien in den ijver van zijn pantomime heelemaal niet aan hooren komen, hoewel hij in de stille straat leven genoeg had gemaakt.

Toen zag hij een klein, oud heertje achter den auto vandaan stormen. Het heertje keek zoekend rond en kwam toen op hem toe. Er droop een straaltje bloed schuin over zijn voorhoofd.

Achter hem liepen twee mannen. De ééne was een chauffeur in livrei, de andere een reusachtige kerel, met een veel te kleine pet op het massieve hoofd. In zijn hand had hij een gummi-slang, of zooiets.

Luid kuchend zette het oude heertje den ongelijken wedren voort. Hij wankelde, viel...

Tommy zag, dat het een zeer goed gekleede oude heer was — waarschijnlijk dus een aanval door straatrovers. Hij klopte op het raampje van de smalle deur — opendoen! En gelukkig begreep het meisje, dat het nu om ernstiger dingen ging.

Zij sloot de deur open.

Tommy snelde naar den ouden heer toe en trok hem bliksemsnel door de deuropening.

Maar reeds waren de twee vervolgers bij hem, en reeds had de forsche kerel — een van het soort, waartegen men 's nachts in een stille straat niet graag zegt, hoe laat 't is — zijn voet tusschen de deur.

Intusschen probeerde de chauffeur, Tommy van de deur weg te dringen.

Het valt niet te ontkennen, dat Tommy zich geweldig ergerde.

Ten eerste had men de uitvoering van zijn pantomime verstoord — en hij had nog heel wat willen vertoonen. Ten tweede had hij even tevoren gezien, dat de vervolgde een witten baard had en — al bezat die ook geen erg sympathieken vorm, (hij leek een beetje op het geitenbaardje van oom Jonathan) — het was toch een witte baard, en dus was het niet sportief, hem aan te vallen, met z'n tweeën nogal.

Tommy Quint zei iets van dien aard tegen den chauffeur, en toen die, in plaats van behoorlijk antwoord te geven, met gebukt hoofd als een stier op hem af kwam, om hem weg te krijgen van de deur, gaf Tommy, die eindelijk zijn geduld verloor, hem een stomp in de buurt van zijn rechterhalsader —

De oude put (Doorwerth).

een stomp, die in een officieel vuistgevecht een heel goeden indruk gemaakt zou hebben. De chauffeur vloog languit tegen de straatsteenen, en de forsche kerel trok zijn voet tusschen de deur uit, en sloeg Tommy van achteren af met de gummi-slang over den schedel. Het gevolg hiervan was, dat Tommy nu zijn sympathie voor den ouden heer met het witte geitenbaardje ook door een uiterlijk teeken bewees: bij hem liep er nu óók een straaltje bloed schuin over het voorhoofd.

De reus had echter, door ervaring voorzichtig, dezen keer met groter kracht toegeslagen. Tommy zakte naast den chauffeur in elkaar. De man in livrei echter krabbelde langzaam weer overeind, waarbij hij zooveel scheldwoorden uitstiet, dat de heele straat ondergelopen zou zijn, als het water geweest was.

Hij was trouwens niet de eenige, die schold.

In het portaal van het huis schold Flox haar heele kantoor-répertoire af, en toen Tommy viel, ging zij over tot een wild gebrul van woede.

Binnen het huis stond ook de oude heer met het geitenbaardje te schelden. Hij sprong onophoudelijk van het eene been op het andere, en dreigde met ongeregelde tusschenpoozen met de politie, de galg en den minister van justitie — klaarblijkelijk de drie onaangenaamste dingen, waar hij in zijn razende opwinding aan dacht.

Hij was totaal buiten zichzelf en scheen niet eens meer te merken, dat hij bloedde.

Dieper in het huis werden er deuren opengerukt, en een scherpe stem, die toebehoorde aan een bewoner van de tweede verdieping, den handelsreiziger Siegfried Blutstein, vroeg buitengewoon onvriendelijk: „Zijn we hier op de kermis?”

De wanden van het huis schenen allesbehalve klankdicht te zijn. Ze waren zelfs zóó dun, dat Siegfried Blutstein geen spijker in den muur zou kunnen slaan, zonder hij zijn buurvrouw de weduwe het behangsel te vernielen.

Het rumoer was overal hoorbaar en veroorzaakte booze en angstige uitroepen, die zich geleidelijk naar boven voortplantten.

Een wijs man heeft eens in een prachtige novelle bewezen, dat een doodgewone kersepit den heelen gang van de maatschappij kan veranderen. In dit geval werd er een ongeveer even beslissende invloed uitgeoefend door de omstandigheid, dat de tweeënzeventigjarige juffrouw Jocunda Kiessling pas om half twaalf in slaap kon komen, en dan nog alleen door omvangrijke maatregelen: het slikken van een aspirientje om half elf, het rustig en gelijkmatig tellen tot vijfhonderd en het viermaal omkeeren van de eene op de andere zij.

Het is buitengewoon onaangenaam, als men door zooveel inspanning eindelijk ingeslapen is, dadelijk weer wakker te worden gemaakt door een helsch lawaai, zoodat men weer van voren af aan kan beginnen, als men niet den heelen nacht wakker wil liggen.

Hierbij kwam de omstandigheid, dat vrouw Kiessling, vóór ze in ruste ging, het beroep van ongediplomeerd verpleegster had uitgeoefend. Verpleegsters nu zijn heerszuchtige naturen, gewoon, dat men zich naar haar richt.

Het zal dan ook niemand verwonderen, dat de tweeënzeventigjarige dame opstond met het vaste besluit, snel en grondig af te rekenen met den schepper van de onbeschaamde storing in haar nachtrust.

Beneden werd nu het geschreeuw begeleid door heftig gestommel.

De gewezen baker trad op haar balkon, en ze zag, dat een groote kerel, die natuurlijk dronken was, keer op keer tegen de huisdeur aan rende, alsof hij die in wou beuken.

Er stonden op het balkon een paar bloempotten, waarin in betere tijden geraniums hadden geleefd.

Juffrouw Kiessling nam den bloempot, die het dichtste bij haar stond, en wierp hem den reus op het hoofd, met groote trefzekerheid.

Een bloempot, van de hoogte eener derde verdieping neerkomend, is ook voor den schedel van een man met honderdtwee kilo lichaamsgewicht ongemakkelijk . . . de reus zakte ineen.

Het vakje trottoir voor de huisdeur leek wel een slagveld.

Flox en de oude heer stonden nog altijd te schreeuwen.

Siegfried Blutstein was de trap afgekomen ; hij strekte de armen ten hemel, zag er in zijn rose-met-groen gestreepte pyama uit als een Australische godheid, en stiet plechtige verwenschingen uit.

Juffrouw Kiessling haalde haar lampetkan van de waschtafel, en goot den inhoud daarvan achter den bloempot aan, om eindelijk stilte te verkrijgen. Hiermee echter wekte ze de drie kemphanen, zonder het te willen, tot nieuwe werkzaamheid op. Het water besprenkelde met treffende onpartijdigheid Tommy, den chauffeur en den reus, en bracht hen weer tot bewustzijn.

Tommy zag, nog een beetje nevelig, hoe eerst de chauffeur, en toen de reus langzaam overeind kwamen ; zijn hersenen namen een aanloop, om weer op gang te komen.

Hij kwam tot de gevolgtrekking, dat hij aan den reus zijn knock-out te danken had.

Vervolgens kwam hij tot het bewustzijn, dat een stuk gummislang, dat hij een halven meter van zich af op straat zag liggen, daarbij een rol gespeeld had, en eindelijk bracht hij het zoover, dat hij met een heel kalme beweging de gummi-slang opraapte, en dat voorwerp met alle kracht, die hij nog overhad, naar den reus slingerde.

Hij had op het hoofd gemikt, en trof tenminste het oor, dat zag hij heel duidelijk. De reus tolde rond en wou naar hem toe. Tommy had zich nog maar half opgericht.

Op dat oogenblik echter liet de chauffeur een waarschuwend kreet hooren en hij wees naar boven. Daar stond juffrouw Kiessling, in stijgende bitterheid, met den tweeden bloempot uit te halen.

De reus had nog genoeg van den eersten. Bovendien was nu, gelukkig, het heele huis oproerig geworden.

Hij draaide zich om en liep uit alle macht, met den chauffeur achter zich aan.

Zij verdwenen in de duisternis, en den auto lieten zij staan.

Tommy had juist nog tijd om op te merken, dat het ééne oor van zijn tegenstander zich aanmerkelijk aan 't uitbreiden was. Toen liet hij zichzelf tevreden en getroost weer omvallen.

„Nu moet de nachtwacht komen,” dacht hij, in een gedachtengang, die met het oog op zijn toestand werkelijk verbluffend mocht heeten. „Meistersinger,” tweede bedrijf, slot : „Hoort nu lieden, laat u zeggen . . .”

En toen wist hij niets meer.

TWEDE HOOFDSTUK

Nu was feitelijk het heele huis op de been.

Bleisenkel, de teekenaar, was op het tooneel verschenen ; die woonde tegenover juffrouw Kiessling op de derde verdieping, die in dit huis tevens de hoogste was.

Hij begon te schreeuwen tegen Siegfried Blutstein, omdat hij dien voor den levenmaker hield, maar al spoedig werd hij beter ingelicht, en hij volgde den handelsreiziger naar beneden. Daar troffen zij tevens den heer Giesecke, den klerk der posterijen van de eerste verdieping ; deze droeg een nachthemd, een jaeger pantalon en een lorgnet, en hij had Flox geholpen, om Tommy Quint het huis binnen te dragen.

Verder had ook het oude heertje, dat het middelpunt was geweest van den strijd, het bewustzijn verloren. Waarschijnlijk kwam dit alleen door de groote opwinding — in ieder geval niet door het bloedverlies ; daartoe was de schram op zijn voorhoofd niet voldoende.

Het duurde niet lang, of men besloot, de twee verslagenen bij de tante van Flox, op de eerste verdieping, binnen te brengen. Wel had Flox eerst gevraagd, of mijnheer Giesecke niet zoo vriendelijk wou zijn . . . maar de klerk der posterijen keek zoo verschrikt bij de gedachte aan de mogelijkheid 's nachts om twaalf uur zijn vrouw twee bewusteloozen op den hals te schuiven, in de woning, die met zes kinderen toch al meer dan vol was, dat Flox er onmiddellijk aan toevoegde :

„Anders kunnen we ze wel bij ons brengen, tot de dokter komt.”

Natuurlijk stond mevrouw Winter al in de deuropening. Zij was een nette, roodachtige, ietwat hardhoorige dame. Flox legde haar uit, hoe de zaak in elkaar zat, en omdat zij dat schreeuwende doen moest, kwam meteen de weduwe van de tweede verdieping, de buurvrouw van Siegfried Blutstein, op de hoogte. Deze dame, mevrouw Ilona Manthey, vond dat erg gemakkelijk, want zij dorst zich niet buiten haar kamer te wagen : haar gezicht zat namelijk vol schoonheids crème.

Aan de vereende krachten van Bleisenkel, Blutstein en Giesecke gelukte het eindelijk, Tommy en den ouden heer op de eerste etage te brengen.

Mevrouw Winter had al twee divans tegen elkaar geschoven en natte handdoeken klaargelegd.

(Wordt voortgezet)

Het mooie Drentsche landschap; waar heide en ontgonnen land aan elkaar grenzen.

'n Hongaarsch geheimpje

REISRUBRIEK

Deze rubriek komt in een gecombineerde oplage van 225.000 exemplaren. - Voor advertenties wende men zich tot de administratie van dit blad

Zomer in Zwitserland

FRUTIGEN (BERNER OBERLAND)

830 M. boven Zee
300 bedden

Sneltreinstation aan de internationale lijn Bern - Lötschberg - Simplon.

Lente - Zomer - Herfst

REICHENBACH

712 M. boven zee

KIENTAL

1000 M. boven zee

GRIESALP

1500 M. boven zee
ZWITSERLAND

Hotels in alle prijsklassen.

Verlaagde prijzen.

Prosp. door het Verkeersbureau in Kiental.

Het ideale vakantie-oord zonder weerga!

VOORHEEN EN THANS

Weste Wagenstraat

BOTERSLOOT 99

is de Firma **A. BERG**

HET adres voor het omlijsten van platen, etsen en foto's. Grootste sortering

Telefoon 15632

Sproeten komen vroeg in het voorjaar, koop tijdig een pot **Sprufol**. Bij alle Drogisten.

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

Kunstlanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in 12-maandelijkse termijnen, ook voor Ziekentondsleden.

Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering.

Adm. **G. DE WAARD**, Mathenesserlaan 398 b

bij de Hooftdrift - Tel. 30013

Te bereiken met alle lijnen naar het Westen.

Voorheen van Heusdestraat 13b. Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:

STOUT, Alwinstraat 23 (Heijplaat)

J. v. TURENHOUT, Noldijk D 95 B Barendrecht

DEREK, Betje Wolfstraat 44.

DE ROON, Korte Dreef 9 Tuindorp (Vreewijk)

DE HAAN, Asterstraat 77 (Bloemhof)

KREUKNIET, Wolphaertsbocht 181 (Charlois)

BRUSSAARD, Nassaulaan 20, Schiedam

KREUKNIET, Strijenschestraat 56, Schiedam

MET

SUPERBUM

ALTIJD SUCCES!

WIT 30 cts. per Kilopak
GEKLEURD 45 cts. per Kilopak

Overal verkrijgbaar

Ziet U mijn

**nieuwe
blanke
huid**

Drie dagen geleden nog had ik niet durven dromen, dat ze zoo bekoorlijk kon worden.

„Mijn huid was geelachtig, donker en slap. Mijn gezicht was bedekt met leelijke vetpuistjes, ruwe huidschilfers en wijde poriën rondom mijn neus, kin en voorhoofd. Thans word ik wegens mijn zachte, blanke en gladde huid en mijn mooie teint door iedereen benijd en bewonderd.”

Elke vrouw is nu gemakkelijk in staat haar huid blank, zacht en bekoorlijk te maken en wel eenvoudig door het dagelijks gebruik van crème Tokalon, het beroemde Parijsche crème-huidvoedsel, witte kleur (niet vet). Ze bevat bewerkte room en oliïf-olie, verbonden met blank makende, de spankracht verhoogende en samentrekkende bestanddeelen. Ze dringt terstond in de huid, verzacht het prikkelen der huidklieren, trekt wijder geworden poriën samen, lost vetpuistjes op, zoodat ze afvallen. Ze maakt de donkerste en ruwste huid blank en zacht en verleent haar een onbeschrijfelijk mooie, nieuwe kleur en frisheid binnen 3 dagen, zooals op geen andere wijze kan worden verkregen. U moet ze elken morgen gebruiken.

Aambeien

In- en uitwendige, zowel bloedende als blinde aambeien worden krachtig bestreden door

Aambeienzalf Boom

Het jeuken bedacht spoedig.

Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. - Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje

Frisch en fraai

als een dauwdrop in de zon wordt uw teint door het dagelijks gebruik van „Zij"-Crème. In prijzen van 20-30-45 en 75 cent.

Adverteeren doet verkoopen

Electrische Wasch- en Wringmachines van BRINKMAN & ZN.!
geweldig!

EENIGST SPECIAAL MAGAZIJN

Goudscheweg 70-72 - Tel. 55811

Filiaal Beyerlandschelaan 130

Telefoon 57042 - Rotterdam

WASCHMACHINES f 24.75, f 31.50
ELECTRISCHE - 85.-, - 95.-, f 110.-
WRINGMACHINES - 9.95, - 11.25

Geen wasch te groot - geen huis te klein!

Dr. H. NANNING'S KINADRUPPELS

Het aangewezen middel bij:
BLOEDARMOEDE - BLEEKZUCHT
MALARIA - GEBREK AAN
EETLUST enz.

Men lette op den naam „Dr. H. Nanning" buiten op de roode doos en op de flacon - Prijs f 1.30.

Heeft U reeds de volmacht voor de Postgiro ingevuld? Zij, die Uw steun behoeven zullen er U dankbaar voor zijn.

Eenmaal invullen is voldoende. De maandelijkse betaling geschiedt dan automatisch. Doe het nog heden.

Postgiro

186.000

1-15 Mei '32

ARENA

HET VARIÉTÉ VAN ROTTERDAM

Het groote MATRAY Ballet

van „Scala" Berlijn

Henry Rosen de muzikale excentriek	Alvarez Bros comische trapèze-act	Valencia Dahn Harp-virtuose
--	---	---------------------------------------

WILLY DERBY

4 CARTELLAS „rustpoos in de artiesten-soos"	SCHICHTL'S Marionette-Revue
---	---------------------------------------

Läpp & Habel „Jachen verboden"	Interessant Wereldnieuws Orion-film voor de Arena.
--	--

DAGELIJKS en ZONDAGS 2½ UUR
vanaf 25 Cts. tot 75 Cts.
Loge Fl. 1.-

ENTRÉE PRIJZEN:
DAGELIJKS 8½ en ZONDAGS 5-8½ UUR
vanaf 50 Cts. tot Fl. 1.50
Loge Fl. 1.50

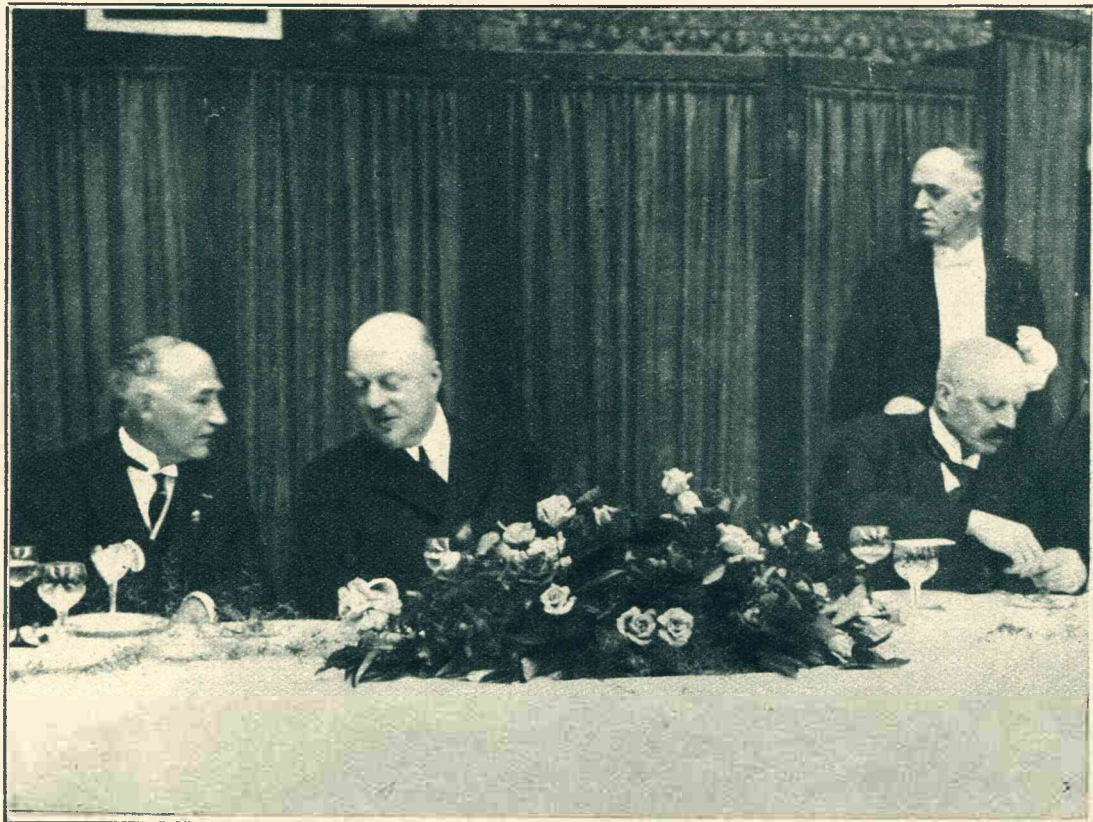
Plaatsbespreking zonder verhooging dagelijks vanaf 10 Uur doorlopend aan het Bureau

N.V. J. HENIGER JR.

VOOR ELK Z'N KEUS

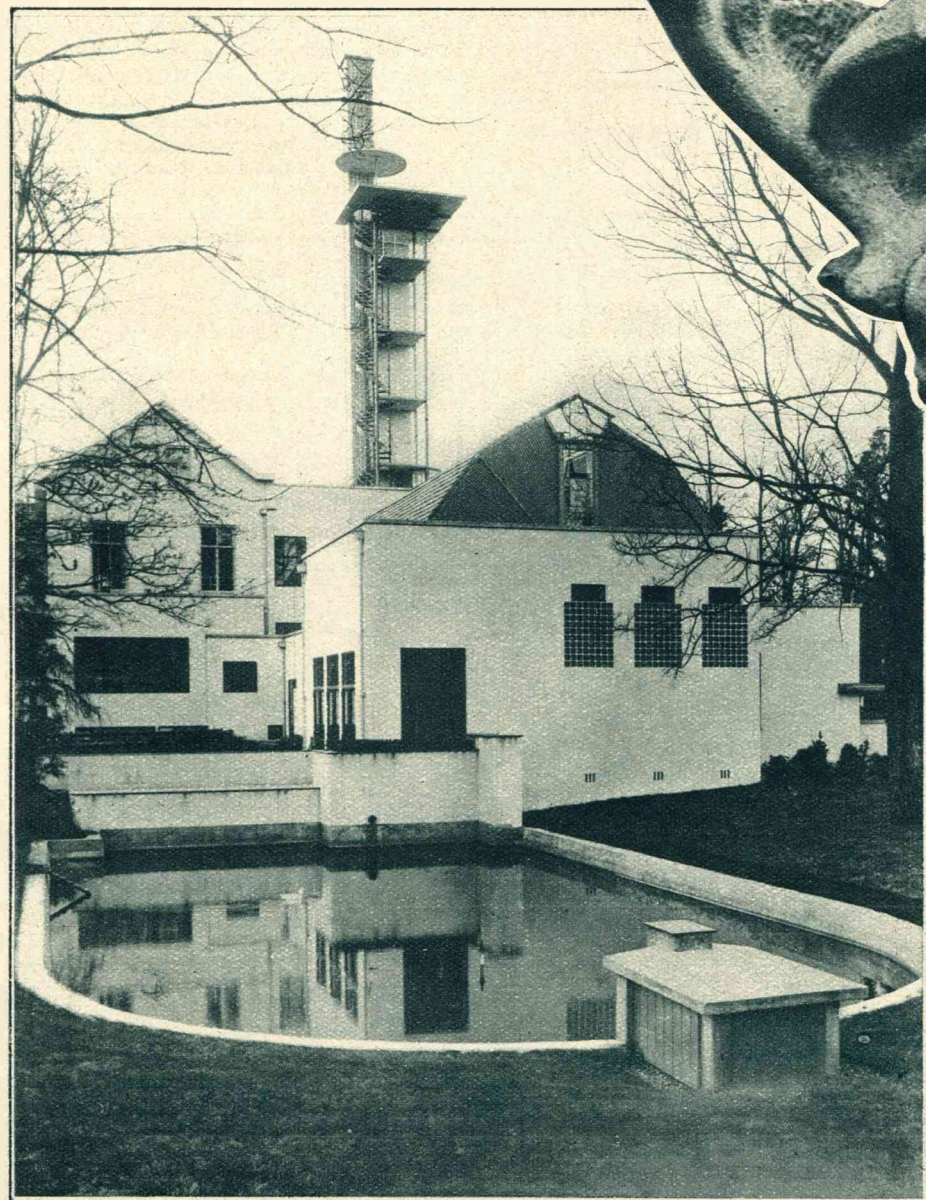
Kipstraat, hoek Pannekoekstraat
Groene Hilledijk 212, hoek H. Groesinckstraat

De eeretafel bij gelegenheid van de groote Rotterdamsche bloemententoonstelling „Primavera”. v.l.n.r. de heer Hanegraaff, voorzitter van het tentoonstellingsbestuur, Prins Hendrik, en minister Ruys de Beerenbrouck.

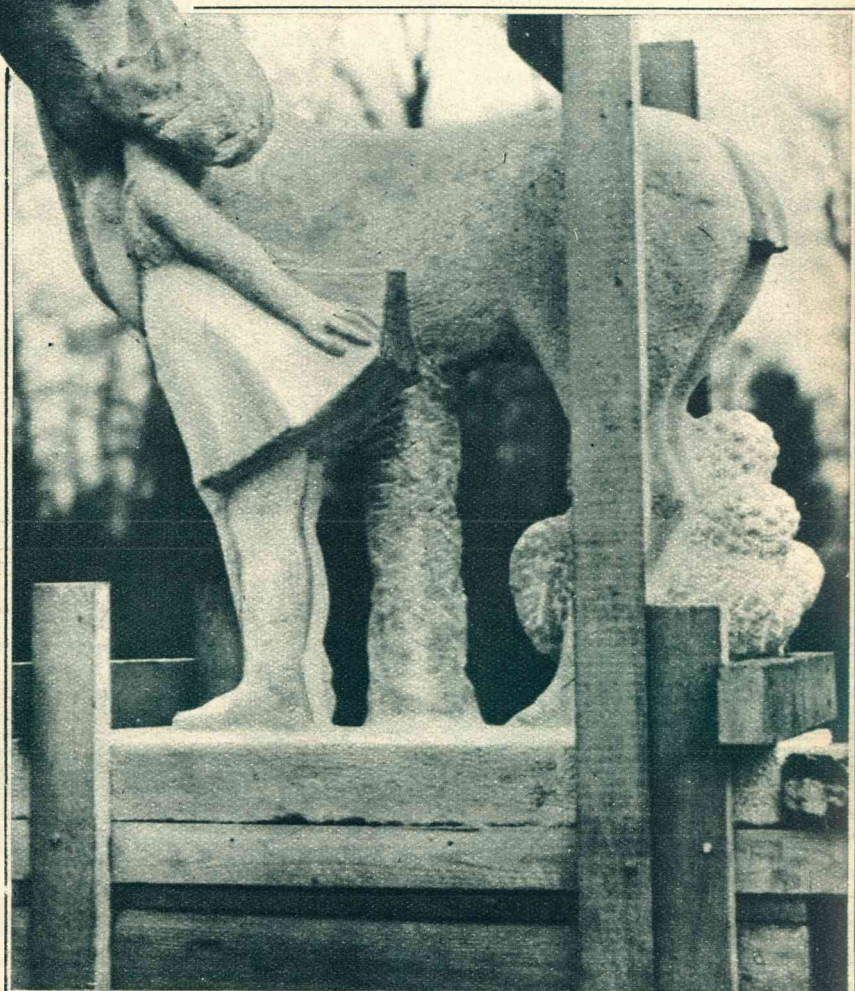

Een echt Amsterdamsch tafereeltje: De heimachine kan door geen vier paarden tegen de brug worden opgetrokken en nu is ieder bereid een handje te helpen.

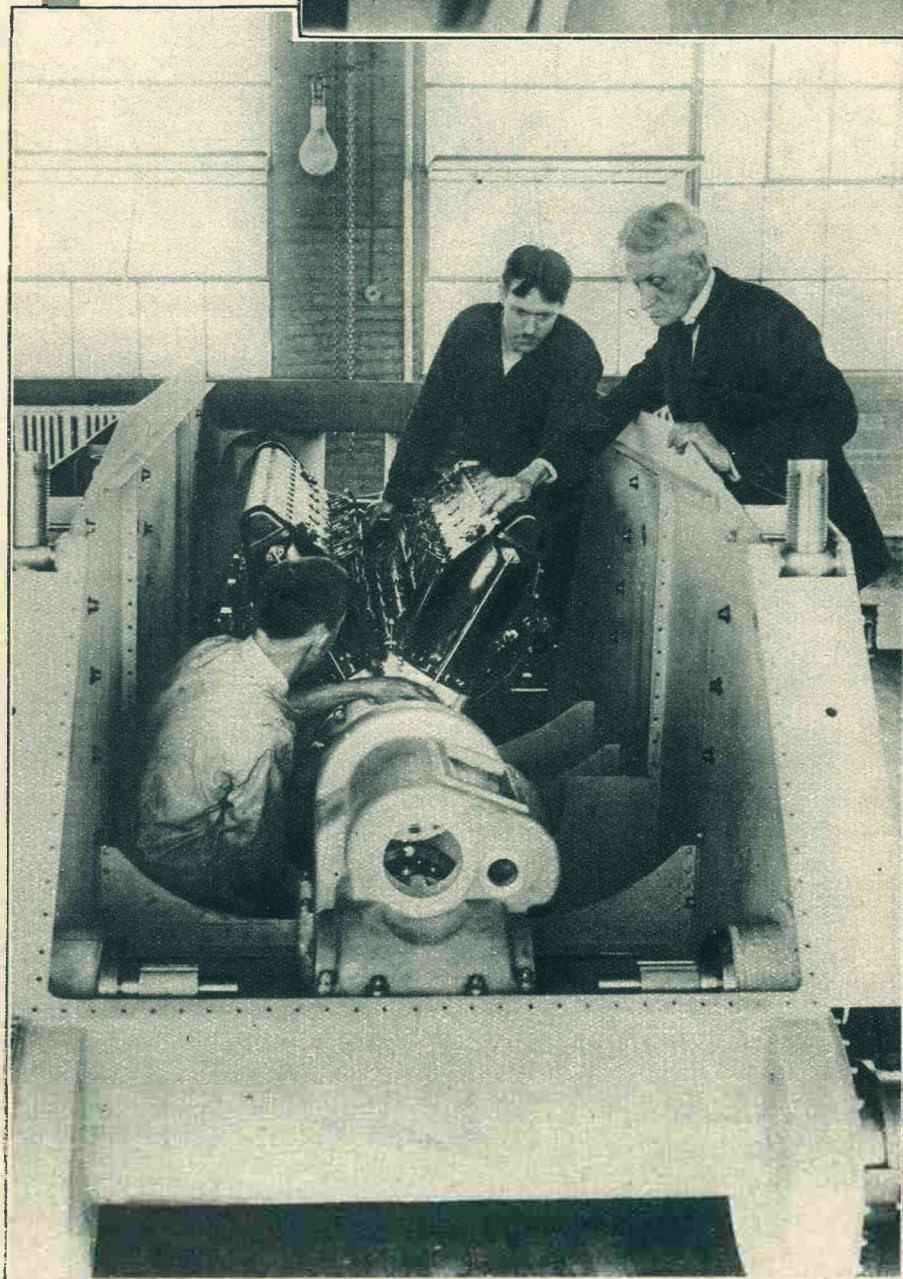
Te Hilversum is de nieuwe studio van de V. A. R. A. in gebruik genomen.

BINNEN DE GRENZEN

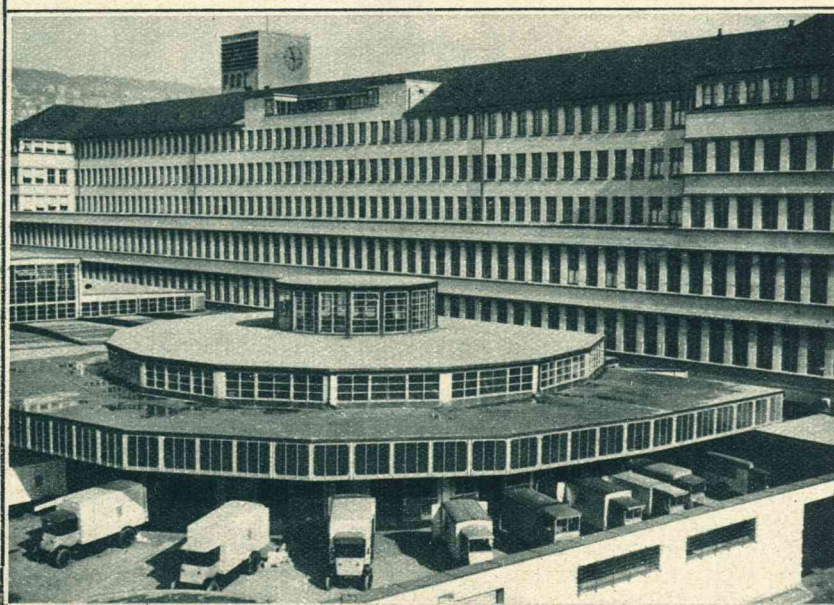

In het park Marlot te Wassenaar is een beeldhouwwerk geplaatst van mevrouw Franzen-Heslenfeld voorstellende „Gerda met het Rendier”, ontleend aan het bekende sprookje van Andersen „De Sneeuwkonigin”.

Een negentienjarige Amerikaansche kunst schilder is op het idee gekomen een schilderij: „Napoleon en zijn officieren" te maken en bekende filmsterren als model te gebruiken. Te paard zitten o.a. Eric von Stroheim, Adolphe Menjou, Douglas Fairbanks, Clive Brook, William Brodl. Rechts op den voorgrond Marion Davies als marketenster, terwijl de lezer den geestelijke, dien zij te drinken biedt, gemakkelijk herkennen zal.

OVER DE GRENZEN

De nieuwste Amerikaansche sensatie bestaat in een vliegende tank. Het oorlogsmonster is toegerust met vleugels, propellers en motor, en kan een snelheid van 60 mijlen per uur bereiken.

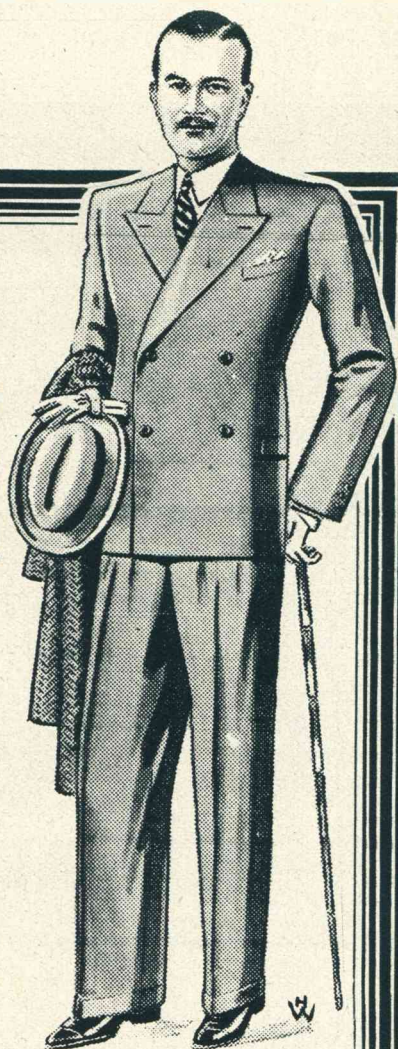
Te Zürich is een nieuw postkantoor, een der modernste van Europa, geopend.

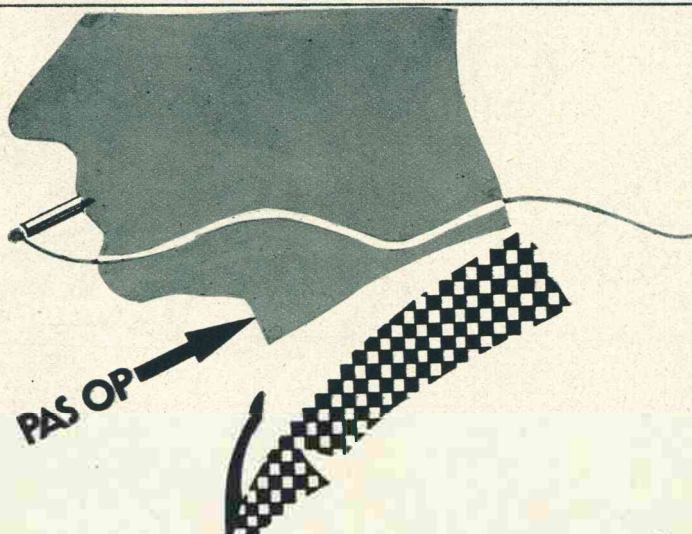
geeft cachet!

Ons blauwe Costuum
heeft door de jaren
een **bijzondere**
reputatie
verworven en
met recht

1- en 2-rij
van f 20.- tot f 80.-

PEEK & CLOPPENBURG

hartstochtelijke
rookers

moeten hun keel beschermen tegen het gevaar van ontsteking en hoest. Wrigley's kauwen werkt antiseptisch, bevordert de speekselafscheiding, zodat de keel niet droog wordt. Wrigley's houdt de tanden en mond schoon, zuivert de adem en is goed voor maag en spijsvertering. Bovendien „na een stukje Wrigley's smaakt de volgende sigaar of sigaret des te beter.“

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmaak) en Spearmint (pittige kruisemuntsmaak) 5 cent per pakje. HM-1

WRIGLEY

"4711" Eau de Cologne-Zeep - Matt-Creme - Allwetter-Creme

N.Y. MAGAZIJN

DE BYENKORF

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

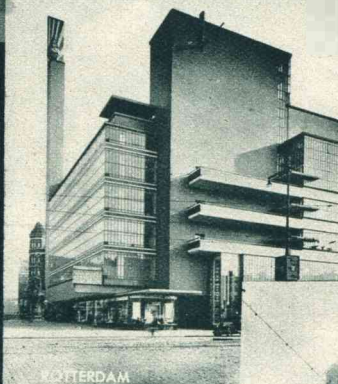
Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoopafdelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

DEN HAAG

ROTTERDAM

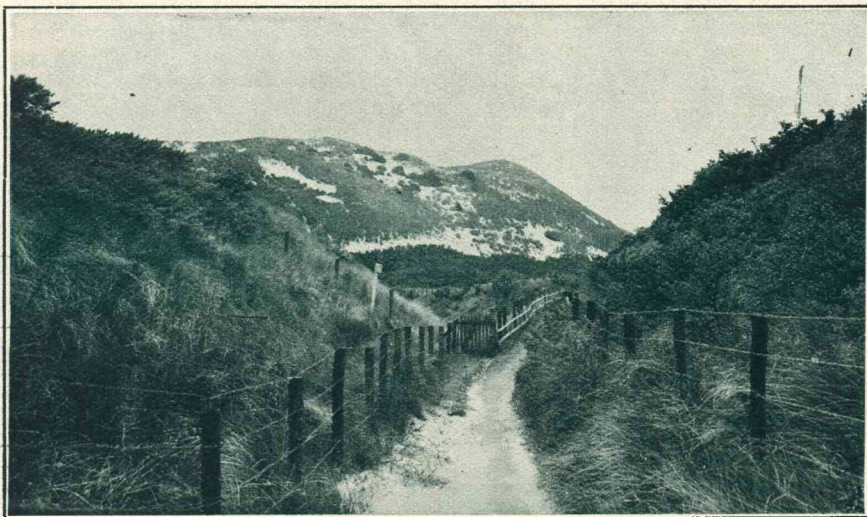

AMSTERDAM

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

Walchersch duinlandschap te Valkenisse.

De Schouwsche Boer, het rustige plekje nabij het vliegveld der N.V. Nieuw Haarstede, dat weldra door het geronk der K.L.M. vliegtuigen uit zijn winterslaap zal ontwaken.

Als de brug open is over 't Kanaal onder Vlakte, wordt er van de wachtenden veel geduld gevraagd.

VAN ZEEUWSCHEN BODEM

Bij de pomp op de markt te Hulst.

Een zonnig zitje op een der weinige mooie dagen van April te Haarstede.

Het ruime marktplein te Sint Maartensdijk.

Ook te Sas van Gent blijft er een bruggenroestie onopgelost. Op onze foto zien we een der drie bruggen, die Sas van Gent met Westdorpe verbindt.

De atletiekvereniging E.M.M. organiseerde Zaterdag j.l. haar eersten singelloop in dit seizoen. Onze foto-graaf kliekte de deelnemers, direct na den start.

Aan de finish. Aankomst van Kemp (D.O.S. Rotterdam) die den Middelburgschen Singelloop won.

Zeeuwische Sport

Voor het eerst in het gloednieuwe atletiekseizoen hebben de atleten uit Middelburg en Vlissingen met 'n tweetal Rotterdammers elkaar ontmoet op den telken jare weer door de atletiekvereniging „E.M.M.” te Middelburg gehouden Singelloop. Het is meestal een van de eerste wedstrijden op dit gebied in het seizoen en een goede gelegenheid voor de lange afstandsloopers om eens te verkennen, te zien, wat hun collega's in de trainingsperiode, welke de winter biedt, hebben bereikt. Nieuwe sterren zijn niet ontdekt en het waren weer de oude getrouwen, die met de prijzen gingen schuiven, al was de gemaakte tijd dan ook wat beter dan vorig jaar. Jammer was het, dat de deelname niet wat grootter was, slechts dertien loopers verschenen aan den start, terwijl wij jaren gekend hebben, dat het er dertig en meer waren. Waar moet de oorzaak daarvan gezocht worden? Een teruggang van het aantal atletiek beoefenende sportmensen is het niet, doch wij gelooven, dat de economische toestanden voor sommige loopers ook zoodanig zijn, dat zij de verre reis naar Zeeland, gezien de kosten, niet maken. Daarbij komt nog, dat de bepalingen, die de K.N.A.U. stelt, tamelijk kostbaar zijn, al was het alleen de verplichting van het aanschaffen van een identiteitskaart. Dit is speciaal een zware belasting voor de Zeeuwen, die slechts zeer weinig in de gelegenheid zijn, om aan nationale wedstrijden deel te nemen. Als het startschot geklonken heeft, gaan twaalf frissche jonge kerels van de streep met een straf

tempo, naar spoedig bleek te vlug voor de nieuwelingen, d.w.z. voor hen die voor het eerst deelnamen. Daarbij begingen een paar nieuwelingen de fout, direct met de loopers, die reeds meerdere, ja beter gezegd, vele wedstrijden geloopt hebben, gelijk te willen opgaan. Het was vooruit te zien, dat dit voor hen gelijk stond met direct alle krachten te verspelen. Een groep van vier kwam zeker en

snel naar voren, doch slechts twee daarvan achtten wij in staat het daarbij gevolgde tempo vol te houden en onze veronderstelling bleek weldra juist te zijn. Het waren Kemp (D.O.S.) en v. Sorge (Marathon), die hun twee concurrenten spoedig van zich af schudden. Wolf en v. Weele zakten spoedig af naar lagere regionen, doch daarvoor werken Wessels en Kambier zich naar voren. Kemp, ervaren wedstrijdlooper en tactisch, kent den weg van vorige jaren en benut de hem gegeven kansen om den weg korter te maken en hier en daar, waar de mogelijkheid zich voordoet, een stukje af te steken. Het is bij zoo'n gelegenheid, dat hij den kranigen Marathon-looper van Sorge voorbyschiet en dezen geen kans geeft om zijn positie nog te verbeteren, d.w.z. ook nog een keer vooraan te komen. Wel heeft de kleine v. Sorge op het laatst nog een flink eind ingeloopt, doch te weinig om een gevaar voor Kemp te kunnen zijn. Intussen was ook Wessels meer en meer naar voren gekomen en achter hem Kambier. Geen van beiden kregen echter kans om nog in te loopen en zoo gingen Kemp en v. Sorge als eerste en tweede over de lijn met Wessels en Kambier als tweede en derde. Tijd voor No. 1 was 10 min. 51 3/5 sec. No. 2 10 min. 59 sec. No. 3 had 11 min. 9 2/5 sec. noodig en de vierde 11 min. 29 3/5 sec. Verdere prijswinnaars waren D. v. Maris en J. de Jager.

Een belangrijke voetbalzondag was de eerste Mei, Hulst—Vlissingen en Middelburg—Helmond, met den naasten concurrent van Middelburg, n.l. De Valk, op bezoek bij Juliana. Wij willen het daar-

Zondag verloor Hulst op eigen grond den belangrijke promotiewedstrijd tegen Vlissingen 0-2. Voor de match huldigden de Vlissingers hun tegenstanders van den Oerkan.

Spelmoment uit den voetbalwedstrijd Hulst-Vlissingen. Een onderbroken aanval op het Vlissingische doel.

In het heetst van den strijd. De Hulstische verdediging onderbreekt een aanval op haar doel. Kiekje uit de match Hulst-Vlissingen.

over echter niet hebben, want onze lezers zullen de situatie voldoende kennen uit de dagbladen als ons blad verschijnt. Wel willen wij wijzen op de zonderlinge werkmethode, welke bij de opstelling van het programma gevolgd wordt. Vorige week moesten Middelburg en Vlissingen beide thuis spelen en nu worden beide weer gelijk uitgestuurd, met de kans, dat zij straks weer samen thuis spelen. Is dit niet een beetje spotten met de financiële belangen der verenigingen? En dan nog de zonderlinge manier om Middelburg en Helmond direct den returnwedstrijd te laten spelen, terwijl zij beide één der andere mededingers nog niet hebben ontmoet. O.i. worden door deze beide wedstrijden direct na elkaar te laten spelen, onregelmatigheden in de hand gewerkt, vooral als men weet, dat de bladen in Brabant zich niet ontdien hun kolommen met ophitsende artikelen te sieren(?). De spelers herinneren zich nog alle incidentjes, die zich evenals bij iederen anderen wedstrijd ook bij deze voordeden. Heeft men den waarborg, dat zij zich, wanneer zich weer zoiets voordoet, van représailles zullen onthouden? Neen en daarom kon men beter zoo'n returnmatch wat later houden.

Kijkt tusschen uw teenen naar deze symptomen!

Gevaarlijke infectie.

In 't begin nauwelijks merkbaar.

Bemerkt ge vochtigheid tusschen uw teenen? Of is de huid daar rood of gesprongen of hebt ge jeuk tusschen uw teenen? Is de huid wit en dik? Bespeurt ge een onaangename reuk? Deze vervelende dingen zijn de voorlopers van een ernstige huid-infectie, die in 't gehele land heerscht. Tinea Trichophyton is de bacterie, die overal voorkomt en die onwetend in duizenden huisgezinnen wordt verspreid.

Saltrates Rodell doodt deze bacterie. Tevens worden pijnlijke, brandende voeten, bedekt met likdoorns, die afschuwelijk knijpen, steken en branden, er door genezen. De likdoorns worden door dit melkachtige zuurstofbad onmiddellijk tot aan den wortel toe geweekt, zoodat ge ze met wortel en al kunt verwijderen.

Nadat ge slechts enkele malen uw voeten met Saltrates Rodell hebt gebaad, kunt ge dagenlang lopen of staan of heele nachten doordansen, zelfs in schoenen, die een heel nummer kleiner zijn dan ge gewoonlijk draagt. Miljoenen menschen gebruiken Saltrates Rodell. Ze kosten slechts een kleinigheid en zijn bij Apoth., Drog. en Parf. zaken verkrijgbaar.

Belangrijke Mededeeling. Wie met zijn voeten sukkelt, moet bestellen het nieuwe boek van Dr. Catrin lezen. Het vertelt, hoe men eksteroogen, wonden, vermoeidheid en pijn aan de voeten voor altijd kwijt raakt. Prijs f 1.—. In verband met een bijzondere overeenkomst, ontvangt ieder inzender binnen de eerstvolgende 10 dagen een exemplaar gratis. Aanvragen aan Sanders, afd. 2 C, Keizersgracht 52, Amsterdam. Geen geld inzenden.

Kon zijn sokken niet aankrijgen.

Had een half uur noodig om op te staan.

Al vijftig jaar reumatiek.

Vijftig jaar verdroeg deze man uit Dordrecht zijn pijn. . . toen ontdekte hij, dat hij er in een paar maanden af kon zijn. Uit den brief, dien hij schrijft, kunt u zien, dat zijn reumatiek zeer ernstig was.

„Van mijn 11e tot mijn 60e jaar werd ik steeds door hevige pijnen gekweld. Mijn werkzaamheden brachten mede, dat ik 's morgens heel vroeg op moest, maar het gebeurde vaak, dat ik alleen voor het uit bed komen meer dan een half uur noodig had. Verder moest ik net als een kind geholpen worden om mijn sokken aan te trekken enz. Thans, na het gebruik van slechts 3 flesschen Kruschen Salts, bevel ik het uit dankbaarheid voor mijn genezing iedereen, die aan dezelfde kwaal lijdt, ten zeerste aan. J. F., Dordrecht.”

U moet de reumatiek doden, voordat het u neervelt. Zorg dat de reumatiek u niet steeds erger in zijn klauwen krijgt, zoodat uw gepijnigde gewrichten u tenslotte noodzaken het bed te houden. Zoek de grondoorzaak van uw reumatiek, NU, en neem maatregelen die oorzaak te verwijderen. Reumatiek is het gevolg van een teveel aan urine-

zuur in het lichaam. Twee bestanddeelen in Kruschen Salts hebben het vermogen urinezuur op te lossen. Andere bestanddeelen van dit zout helpen de natuur deze opgeloste kristallen door de natuurlijke kanalen te verwijderen. Verder zijn er weer andere zouten in Kruschen, die gisting van het voedsel in de ingewanden voorkomen en houden daarbij niet alleen de vorming van urinezuur tegen, doch ook van andere lichaams-giften die de gezondheid ondermijnen. Onthoudt dus dat het „de kleine, dagelijksche dosis“ Kruschen Salts is die uw lichaam bevrijdt van urinezuur en u verre houdt van de ketenen der reumatiek.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Imp. N.V. Rowntree Handels Mij. Heerengracht 209, Amsterdam-C.

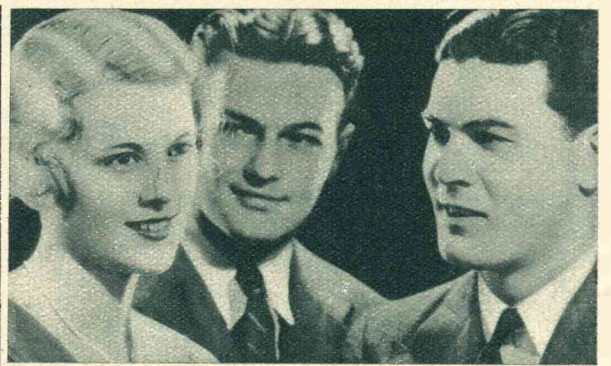
GROSSMITH'S
Old Cottage
VERHEULE CO
Lavender Zeep en Lav. Water

Schoonheid en charme

zijn synoniem met een lenig gezond lichaam, een frische gelaatskleur en soepele huid. In Old Cottage complete toiletserie vindt U onschatbare middelen om Uw lichaam goed te verzorgen. Het deccnte parfum zal personen van distinctie aantrekken en U tot het middelpunt maken in elk gezelschap. Alle goede zaken verkoopen Old Cottage Lavendel:

Toiletzeep	Water
Badcrystalen	Poeder
Badzeep	Talcum
Brillantine	Creams
Reuksachets	Etc. etc.

IMPORTEURS:
RICHARD WERNEKINCK & CO.
HUDESTRAAT 9, AMSTERDAM-C

Waarom valt Uw BLONDE HAAR toch een ieder op?

Welk een heerlijke goudglans heeft het! Het is werkelijk geen wonder, dat de heeren er niet genoeg naar kunnen kijken. Dat zul je altijd zien, als een dame NURBLOND gebruikt. NURBLOND is de eenige shampoo speciaal bestemd voor de instandhouding van de fijne en zoo gevoelige structuur van blond haar. Het voorkomt niet slechts, dat het haar donker wordt, doch het geeft ook reeds donker of kleurloos geworden blond haar, den oorspronkelijken lichten gouden glans terug. Miljoenen vrouwen over de geheele wereld en reeds duizenden hollandsche blondines gebruiken NURBLOND met buitengewoon succes. Het bevat geen kleurmiddel, geen henna, geen schadelijk bleekmiddel en ook geen soda. Overal verkrijgbaar. Probeer Roberts NURBLOND nog heden. Imp. Firma B. Meindersma, Den Haag — Amsterdam — Sneek.

Help de natuur!

De natuurlijke huidvetten zijn veelal niet toereikend om de huid zacht en veerkrachtig te houden. Als geen ander middel voorziet Purol de poriën dan van alle bestanddeelen, welke voor een gezonde en fraaie huid volstrekt noodzakelijk zijn.

De belangrijkheid van het zout—

Om Spijzen Smakelijk te Bereiden

De meeste gerechten moeten met zout klaar gemaakt worden. Voeg de juiste hoeveelheid bij Uw eten door middel van zoo'n handige Cerebos bus met strooier. Zij bevat het zuiverste zout van de wereld, het blijft droog en is niet te overtreffen.

Cerebos Zout

Verkrijgbaar bij alle kruideniers en comestibles zaken in kleine middel en groote bussen, ook in sierlijke zoutstrooiers voor tafelgebruik.

KUNSTGEBITTEN

f 55.—

Absoluut pijnlooze behandeling desgewenscht termijnbetaling.

Ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau voor Tandheelkunde

Kruisstraat 15 b - Rotterdam

Iederen dag geopend van 9—3

en 6—8 uur. Telefoon 51943

Voor Dordrecht:

Warmoezierspad 17 (Kromhout)

Iederen dag geopend van 10-12

en 7-8 uur.

Voor Delft: Markt 79

's Zaterdags van 3—5 uur.

Weigert namaak!

Vraagt de echte Poeders en Tabletten!

Echt zijn ze alleen, wanneer op de

verpakking de naam van den fabrikant

in nevenstaande

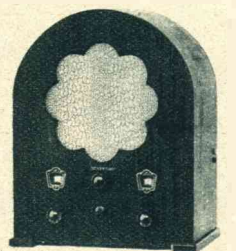
handtekening

voorkomt.

Amijnhardt

Sensatie!

Prijsverlaging
SILVERTONE RADIO

Vóór de
daling
Eng. Pond

f 175.—

Thans

f 145.—

Compleet geplaatst met inge-

bouwde 4 pol. luidspreker.

Verlichte afstemschalen

Gratis demonstratie

VONBURG

Weste Wagenstraat 17

Noordmolenstraat 45

Telefoon 13703

Betaling vanaf f 10.— p. maand

Adverteeren
doet verkoopen!

Buitengewone aanbieding

Gramofoonplaten f 0.90

nieuwste opnamen 25 c.M., dubbel bespeelbaar. Bij minstens

10 stuks fr. remb. Catalogus van f 0.90 platen gratis op aanv.

Gramofoons f 45.— f 65.— f 100.—

Moderne salonkast, standapparaat met prima veerenmotor,

onverslijtbaar, desgewenscht te betalen met f 5.— per maand.

Dezelfde Gramofoons

met vonkvrije prima electromotor voor diverse netspan-

nngen in prijzen van: f 95.— f 115.— f 150.—

desgewenscht te betalen met f 7.50 per maand.

Gramofoons van . . . f 115.— en f 150.—

met electromotor en ingebouwd 3 lamps wisselstroomtoestel,

tevens versterker en ingebouwde luidspreker met prima

Pick-up voor: f 275.— f 300.—

desgewenscht te betalen met f 10.— per maand. Alleen het

3 lamps wisselstroomtoestel . . . f 150.—

in sierlijke kast met ingebouwde luidspreker, desgewenscht

te betalen met f 7.50 per maand

Vraagt prospectus No. 92 over deze buitengewone combinatie.

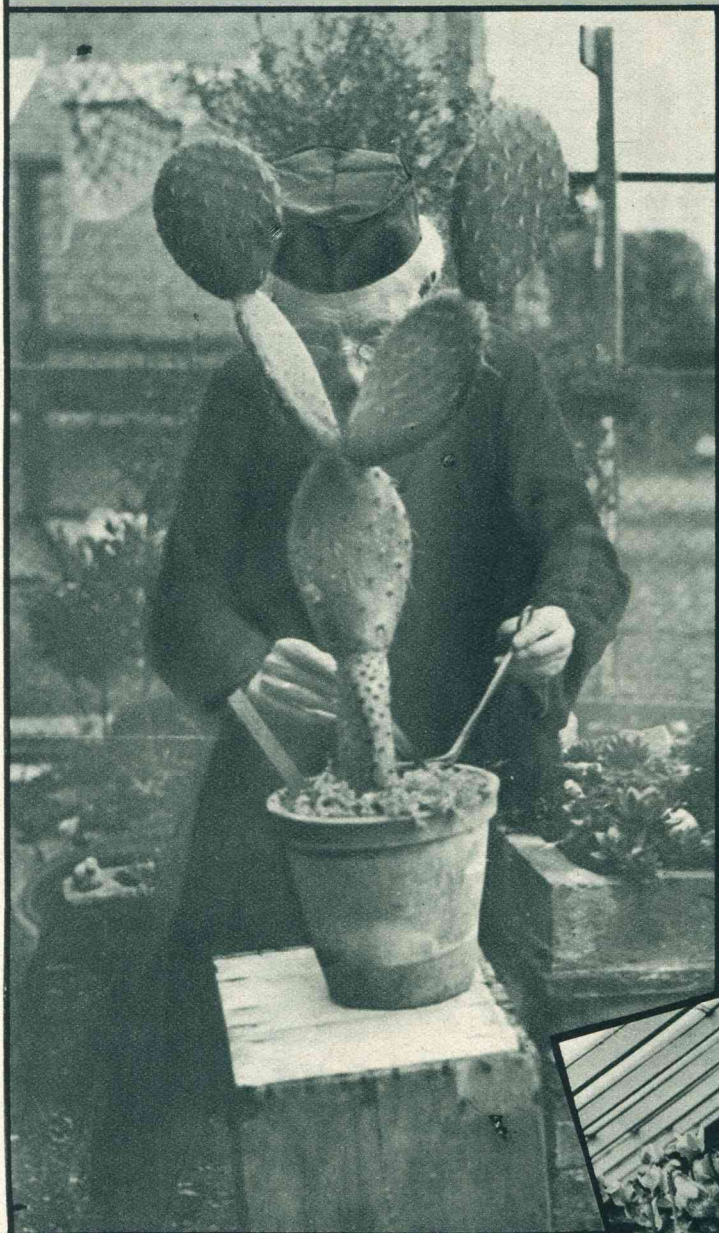
N.V. HEES & Co. - DELFT

FABR. VAN MUZIEKINSTRUMENTEN

Dit akelige stekelkruid
gooi het toch weg en roei het uit!

Zoo spreekt de een, maar d'ander boos,
verheft de cactus boven roos.

FILM

Zeeuwsche

En wat inheemsch er
ook bestaat,
zij enkel is achttien
karaat!

Zij worden in de kas
verwend
als 't kindje, dat geen
zorgen kent.

En waarlijk, als de
cactus bloeit,
dan is geen zorg
vergeefs gemoeid!

